

**KONSTYTUCJE
ZGROMADZENIA
ZMARTWYCHWSTANIA
PANA NASZEGO
JEZUSA CHRYSSTUSA**

KONSTYTUCJE

KONSTYTUCJE
ZGROMADZENIA
ZMARTWYCHWSTANIA
PANA NASZEGO
JEZUSA CHRYSZTUSA

RZYM 2019

SPIS TREŚCI

- 7 **Wstęp historyczny**
- 9 **Charyzmat**
- 11 **Misja**

I. DUCHOWOŚĆ I ŚLUBY

- 15 Natura i cel Zgromadzenia
- 22 Ogólne zasady życia ślubami
- 23 Konsekracja Chrystusowi przez czystość
- 25 Naśladowanie Chrystusa przez ewangeliczne ubóstwo
- 32 Uczestnictwo w zbawczej misji Chrystusa przez posłuszeństwo i służbę
- 37 Osobiste spotkanie z Chrystusem przez modlitwę
- 46 Umieranie z Chrystusem poprzez umartwienie

II. WSPÓLNOTA I ZARZĄD

- 49 Zarząd generalny Zgromadzenia
- 57 Przełożony generalny i jego rada
- 68 Zarząd prowincjalny i regionalny
- 74 Wspólnota lokalna

III. FORMACJA

- 81 Zasady formacji
- 86 Formacja w nowicjacie
- 87 Formacja ponowicjaska
- 89 Przygotowanie do posługi kapłanów i stałych diakonów

-
- 89 Przygotowanie do posługi brata współpracownika
89 Kierownicy formacji
91 Formacja ciągła
92 Kandydaci, nowicjusze, profesii

IV. ŻYCIE APOSTOLSKIE

- 99 Zasady zmartwychwstańczego apostołatu
103 Apostolat wychowania
107 Apostolat parafialny
111 Apostolat misyjny

113 DUCH KONSTYTUCJI

- 115 **Dekret pochwalny**
117 **Dekret zatwierdzający Zgromadzenie**
119 **Dekrety zatwierdzające Konstytucje**

Wstęp historyczny

Zgromadzenie Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa powstało w Paryżu we Francji 17 lutego 1836 roku. Jego Założycielem był Bogdan Jański. Po jego śmierci, 2 lipca 1840 roku, pozostali uczniowie pod kierunkiem Piotra Semenki i Hieronima Kajsiewicza, Współzałożycieli Zgromadzenia, rozwijali jego idee i żyli we wspólnocie. W niedzielę wielkanocną 27 marca 1842 roku w katakumbach św. Sebastiana w Rzymie wraz z pięcioma innymi współbraćmi złożyli pierwsze śluby zakonne. Pierwsza Reguła została napisana w Wielkim Poście 1842 roku i stała się podstawą życia Wspólnoty i osobistego uświęcenia. Pierwsi członkowie Wspólnoty otrzymali natchnienie, by poświęcić się zmartwychwstałemu Zbawicielowi i przyjąć nazwę „Bracia Zmartwychwstania”, umarli bowiem grzechowi i powstałi z Chrystusem zmartwychwstałym do nowego życia w prawdzie i miłości.

Charyzmat

Pragniemy być wierni łasce, jaką otrzymali nasi Fundatorzy, łasce, w której obecnie uczestniczymy przez nasze powołanie do Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego. Uważamy, że pewne prawdy są szczególnie ważne dla naszego życia i naszej pracy jako zmartwychwstańców, gdyż wyrażają tę właśnie łaskę i powołanie.

Jesteśmy przekonani, że miłość Boża do nas jest miłosierna i niezawodna. Na tę miłość nie zasłużyliśmy. Jesteśmy niczym, niczego nie posiadamy i bez Boga niczego nie możemy. Pociąga nas zło. Jesteśmy grzesznikami. Bóg jednak nie przestaje pociągać nas ku sobie.

Jesteśmy przekonani, że w swojej miłości Ojciec powołuje nas do nawrócenia: do osobistego zmartwychwstania w jedności z Jezusem, do nowego życia przepelnionego mocą Jego Ducha. Wraz z Jezusem umieramy samym sobie, gdy oddajemy nasze życie Ojcu, wyrzekając się wszystkiego, co nas od Niego oddziela. Moc Ducha formuje w nas Chrystusa i pobudza, aby miłością odpowiedzieć na ogromną miłość Ojca w stosunku do nas.

Jesteśmy przekonani, że Bóg powołuje nas, abyśmy żyli razem jak bracia – dzieląc się darami, jakie otrzymaliśmy, pomagając sobie wzajemnie, modląc się i pracując razem dla Jego chwały. Powołał nas, abyśmy byli wspólnotą, która jest żywym znakiem ewangelicznych wartości: sprawiedliwości, prawdy i miłości.

Jesteśmy przekonani, że Bóg powołuje nas, abyśmy razem pracowali nad zmartwychwstaniem społeczeństwa,

.....

niosąc wszystkim Jego życie i miłość poprzez nasze osobiste świadectwo, poprzez świadectwo naszego życia wspólnotowego i poprzez apostołaty Zgromadzenia, a zwłaszcza pracę parafialną i wychowawczą. Potrzeba przy tym, abyśmy budowali i uczyli innych budować wspólnotę chrześcijańską, w której wszyscy mogą doświadczać nadziei, radości i pokoju Chrystusowego zmartwychwstania.

Jesteśmy przekonani, że dla nas, zmartwychwstańców, Maryja jest we wszystkim wzorem życia i działania.

Misja

Zgromadzenie Zmartwychwstania głosi Misterium Paschalne i daje o nim świadectwo. Przekonani, że Bóg miłuje nas bezwarunkowo, zwiastujemy wyzwolenie i zbawienie każdej osoby i całego społeczeństwa jako przejście ze śmierci do życia, w którym każde zło i niesprawiedliwość zostaną przewycięzone.

Wzywamy wszystkich, a szczególnie młodzież i rodziny, do wspólnot Zmartwychwstałego Chrystusa, które promieniują wiarą, nadzieją i miłością – znakami zjednoczenia w Kościele z Chrystusem i Jego Matką Maryją. Jesteśmy przekonani, że aby to osiągnąć, nasze Zgromadzenie musi być wzorem chrześcijańskiej wspólnoty, w której wszystkich ożywia jeden duch i jedno serce.

Przez naszą posługę duszpastersko-wychowawczą wychodzimy naprzeciw wszystkim, ale szczególnie solidaryzujemy się z ludźmi poniżonymi przez niesprawiedliwe struktury.

Dając świeckim głębsze doświadczenie dynamiki Paschalnej w ich życiu, pomagamy im wypełniać ich własną proroczą i przeobrażającą misję wobec świata.

Jako wspólnota międzynarodowa pomagamy sobie nawzajem w różnych częściach świata, dzieląc się naszymi posługami, doświadczeniami i zasobami.

Czynimy naszym Chrystusowe pragnienie, by rozpalić ogień Bożej miłości w sercu każdego człowieka na tej ziemi.

KONSTITUCJE

I DUCHOWOŚĆ I ŚLUBY

Natura i cel Zgromadzenia

[1]

Bóg kocha każdego z nas osobiście miłością bezwarunkową. Jego zbawczy plan dla każdego z nas został objawiony w pełni w tajemnicy paschalnej: w cierpieniu, śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Jezusa oraz zesłaniu Ducha Świętego. Poprzez tę właśnie tajemnicę paschalną jesteśmy pojednani z Ojcem, zjednoczeni w jednym Ciele Chrystusa i napełnieni życiem Ducha Świętego.

Nasze osobiste uczestnictwo w misterium paschalnym rozpoczyna się wraz z nawróceniem, czyli z przyjęciem Chrystusa Pana za naszego Zbawiciela i zjednoczeniem się z Nim przez chrzest, bierzmowanie i eucharystię. Nawrócenie jest jednak rzeczywistością dynamiczną, procesem trwającym całe życie: musimy nieustannie umierać dla samych siebie (dla samowoli, miłości własnej, czynności własnej), aby mocą Ducha Świętego zmartwychwstawać do nowego życia w miłości Chrystusa.

Całe życie trwa również poznawanie najbardziej fundamentalnego faktu naszego istnienia: bezwarunkowej miłości Boga do każdego z nas. Bez Boga doświadczamy naszej nicości. Poznajemy nędzę naszej odziedziczonej słabości i zepsucie, które jest skutkiem naszych osobistych grzechów. Poznanie tego prowadzi do nowego doświadczenia miłości

Boga, który chętnie przebacza i przychodzi z pomocą. Równocześnie ponowne doświadczenie bezwarunkowej miłości Boga prowadzi do uświadomienia sobie naszej własnej niegodności. Ta paschalna dynamika trwa przez całe nasze życie.

Jako zmartwychwstańcy będziemy usiłovali dawać świadectwo tej właśnie przemieniającej sile Bożej miłości nie tylko w naszym życiu osobistym, lecz również w życiu wspólnotowym. Pozwolimy, by ta miłość pokonała wszelkie obawy i uleczyła rany, które oddalają od drugich, tak abyśmy stali się prawdziwą wspólnotą uczniów zjednoczonych myślą i sercem.

W naszym życiu apostołskim będziemy przynaglać innych do odnowy własnego życia, co w następstwie doprowadzi do zmartwychwstania społeczeństwa. W naszych apostołatach będziemy głosić misterium paschalne poprzez przepowiadanie i nauczanie, że Bóg naprawdę kocha każdego z nas i chce nas zbawić dzięki włączeniu w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa. Będziemy również głosić misterium paschalne przez staranne przygotowanie obchodów liturgii Triduum Paschalnego oraz każdej niedzieli jako dnia zmartwychwstałego Pana.

[2]

Historia zbawienia jest ciągłym objawianiem się Bożej miłości do nas. Właśnie z miłości Bóg nas stworzył¹, z mi-

¹ „Miłujesz bowiem wszystkie byty, niczym się nie brzydzisz, co uczyniłeś, bo gdybyś miał coś w nienawiści, nie byłbyś tego ukształtował” (Mdr 11,24). Wszystkie cytaty podano za Biblią Tysiąclecia, wydanie 5, Poznań 2006.

łości też nas odkupił² i uczynił swoimi dziećmi³. Również dziś Bóg nadal objawia swoją miłość ku nam w osobie zmartwychwstałego Chrystusa, który wciąż jest obecny wśród nas i uświęca nas poprzez Kościół, a zwłaszcza jego liturgię. Boża miłość szczególnie objawiła się naszym Założycielom i nam wszystkim, którzy poszliśmy w ich ślady w Zgromadzeniu Zmartwychwstania Pańskiego, ponieważ i my otrzymaliśmy zaproszenie Chrystusa, aby opuścić wszystko i pójść za Nim.

[3]

Działanie Ducha Świętego uwidacznia się w tych przeogromnych objawach Bożej dobroci i miłości. W odpowiedzi na Jego wezwanie dobrowolnie zdecydowaliśmy się na wstąpienie do Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego. W Zgromadzeniu tym – poprzez śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa – chcemy pogłębić nasze chrzcielne przymierze, oddając całe swoje życie miłości i służbie naszemu zmartwychwstałemu Panu. Nieustannie ALLELUJA okresu wielkanocnego streszcza nasze stałe dążenie do wysławiania Pana.

[4]

Celem naszego życia i pracy w Zgromadzeniu jest oddawanie chwały Bogu, ponieważ jest On nieskończoną do-

² „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3,16).

³ „Popatrzcie, jaką miłością obdarzył nas Ojciec: zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi, i rzeczywiście nimi jesteśmy” (1 J 3,1).

brocią i miłością. Wdzięczni za tę Jego miłość i dobroć dla nas pragniemy własnym życiem i powołaniem odpowiedzieć na Boże zaproszenie, odwzajemniając się miłością za miłość. „My miłujemy [Boga], ponieważ Bóg sam pierwszy nas umiłował” (1 J 4,19).

[5]

Jako członkowie Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego oddajemy chwałę Bogu, ukazując obecność zmartwychwstałego Chrystusa w świecie. Aby tego dokonać, będziemy starali się o swoje osobiste uświęcenie, przyjmując Chrystusa za nasz wzór i żyjąc w coraz większej z Nim jedności. To życie w jedności z Chrystusem wyraża się w jedności z naszymi braćmi we wspólnocie i wypełnia nasze życie apostołskie zmierzające do zaprowadzenia Królestwa Chrystusowego. Celem każdego z nas, którzy zostaliśmy powołani do Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego, jest zatem dążenie do osobistego zmartwychwstania z Chrystusem we wspólnocie i do zmartwychwstania społeczeństwa.

[6]

Profesja zakonna wzywa nas do doskonalenia naszego chrześcijańskiego życia przez tak dogłębne naśladowanie Chrystusa, abyśmy razem z Nim żyli, umierali i zmartwychwstawiali⁴. Chrystus, umierając, pokonał grzech i umacnia

⁴ „Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my postępowali w nowym życiu – jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca” (Rz 6,4).

nas, abyśmy usuwali z naszego życia grzech i samolubstwo poprzez umieranie samym sobie: chętnie przyjmując wyrzeczenia wynikające z dokładnego zachowywania ślubów, jak i zawarte w licznych trudnościach i niepowodzeniach codziennego życia. Są to krzyże, do dźwigania których zaprasza nas Chrystus Pan. W ten sposób będziemy mogli się ogołocić i całkowicie zaprzeczyć samym sobie, po to, żeby Chrystus mógł w nas mieszkać i przez nas działać. Wówczas będziemy mogli powtórzyć za św. Pawłem: „Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20).

[7]

Aby zmartwychwstać z Chrystusem, musimy być otwarci na natchnienia Ducha Świętego, który nas uświęca i upodabnia do Chrystusa. W ten sposób zaczniemy uczestniczyć w „nowym stworzeniu”⁵ – życiu naszego zmartwychwstałego Zbawiciela. Jak bowiem główną zasadą życia Chrystusa było doskonałe pełnienie woli Ojca⁶ i pełna miłości służba Jego braciom i siostram⁷, tak i nasze życie zakonne muszą ożywiać te same cele. Przez praktykowanie doskonałej miłości braterskiej zmartwychwstajemy z Chrystusem⁸ i daje-

⁵ „Jeżeli więc ktoś [pozostaje] w Chrystusie, jest nowym stworzeniem. To, co dawne, minęło, a oto (wszystko) stało się nowe” (2 Kor 5,17).

⁶ „(...) ponieważ z nieba zstąpiłem nie po to, aby pełnić swoją wolę, ale wolę Tego, który Mnie posłał” (J 6,38).

⁷ „(...) tak jak Syn Człowieczy, który nie przyszedł, aby Mu służono, lecz aby służyć i dać swoje życie jako okup za wielu” (Mt 20,28).

⁸ „My wiemy, że przeszliśmy ze śmierci do życia, bo miłujemy braci, kto zaś nie miłuje, trwa w śmierci” (1 J 3,14).

my świata świadectwo, że jesteśmy Jego uczniami: „Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie” (J 13,34).

[8]

Bóg zaszczycił Maryję w sposób szczególny, wybierając Ją na Matkę naszego Zbawiciela. Jest Ona również Matką Kościoła, Ciała Chrystusa. Zgodnie z naszą tradycją uznajemy Maryję za Matkę naszego Zgromadzenia i uważamy, że jesteśmy powołani do szerzenia Jej czci. Ona – jako wzór – ukazuje, czym dla każdego z nas jest zbawienie. Przez swoje Niepokalane Poczęcie została uwolniona od grzechu. Jako Matka Bolesna uczestniczyła w cierpieniach swojego Syna, a przez Wniebowzięcie dostąpiła udziału w zmartwychwstałym życiu Jezusa. Naśladując Ją jako nasz wzór, nauczymy się uczestniczyć w cierpieniu, śmierci i zmartwychwstaniu Jej Syna, będziemy wyzwoleni od grzechu i w Duchu Świętym staniemy się uczestnikami nowego życia Chrystusa.

[9]

Przez swoje życie apostołskie Zgromadzenie uczestniczy w Chrystusowym posłannictwie nauczania i uświęcania, budując Jego królestwo w ludzkich sercach. W pełnieniu tego posłannictwa członkowie Zgromadzenia będą zawsze otwarci na potrzeby Kościoła i społeczeństwa naszych czasów. Zgodnie z duchem Założycieli Zgromadzenie zabiega o zmartwychwstanie społeczeństwa, szczególnie poprzez apostołat parafialny i wychowawczy. Usiłujemy gorliwie przezwyciężać grzech, ignorancję, niesprawiedliwość i nędzę. Nasza praca ma na celu budowanie wspólnoty, w któ-

rej ludzie mogą doświadczyć nadziei, pokoju i radości, darów, jakie Chrystus zmartwychwstały pragnie z nimi dzielić. W pełnieniu tej misji Zgromadzenie jest posłuszne Ojcu Świętemu, do którego żywi uczucie synowskiej czci, a mocą ślubu posłuszeństwa uznaje Go za swojego najwyższego przełożonego⁹.

[10]

Zgromadzenie uważamy za matkę, która troszczy się o rozwój naszego życia zakonnego. Pozostając zawsze wierni jego ideałom, staramy się – z ustawicznym uczuciem wdzięczności – o pomnażanie dobra Zgromadzenia przez sumienne wykonywanie swoich obowiązków i wzajemną życzliwość.

[11]

Jako członkowie Zgromadzenia jesteśmy zakonnikami w Kościele i dla Kościoła. W naszym życiu zakonnym i duszpasterskim uznajemy za wiążące odnośnie prawodawstwo kościelne i jego dyrektywy, choćby nawet w poszczególnych przypadkach nie było wyraźnego odniesienia do prawodawstwa Kościoła.

⁹ Por. *Reguła 1850*, art. 74: „Zgromadzenie przede wszystkim okazywać będzie najzupełniejsze posłuszeństwo dla Głowy widzialnej Kościoła, następcy Piotra św.; pomnąc, że on jest tym pastorem, któremu Chrystus Pan zlecił prowadzenie wszystkich baranków swoich i wszystkich owiec swoich. Postanawia przeto iść za jego głosem ze wszelką powolnością i miłością i gotowe będąc na spełnienie wszelkich jego rozkazów, zamierza w najzupełniejszym poddaniu się jego woli czerpać moc całą, do prac swoich potrzebną”.

Ogólne zasady życia ślubami

[12]

Jako członkowie Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego uznajemy za najwyższą regułę naszego życia naśladowanie Chrystusa, którego Ewangelia ukazuje jako ubożego, czystego i posłusznego.

[13]

Przez nasze śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa oddajemy się całkowicie i poświęcamy zmartwychwstałemu Chrystusowi w życiu zakonnym. W fakcie tym mieści się akt wiary, mocą którego dajemy odpowiedź na Boże wezwanie do całkowitego oddania Bogu, Kościołowi i Zgromadzeniu siebie samych wraz z wszystkimi uzdolnieniami, możliwościami i siłami.

[14]

Życie według ślubów jest pomocą w rozwoju osobowym i w osiągnięciu chrześcijańskiej dojrzałości. Śluby są wyrazem wolnego i całkowitego daru z siebie dla Boga. Przyjmujemy wyrzeczenie związane z zachowaniem naszych ślubów, aby jeszcze bardziej złączyć się z Chrystusem¹⁰. Praktyka ślu-

¹⁰ „Dla Niego wyzułem się ze wszystkiego i uznaję to za śmieci, bylebym pozyskał Chrystusa i znalazł się w Nim (...) przez poznanie Go: zarówno mocy Jego zmartwychwstania, jak i udziału w Jego cierpieniach – w nadziei, że upodabniając się do Jego śmierci, dojdę jakoś do pełnego powstania z martwych” (Flp 3,8-11).

bów przyczynia się do urzeczywistnienia życia wspólnego i do wypełnienia naszej misji.

[15]

Śluby są też widocznym znakiem dla Ludu Bożego. Wskazują na możliwość życia według rad Jezusa i są prorockim świadectwem prymatu Boga i wyższych wartości – nadprzyrodzonych i wiecznych, w przeciwieństwie do naturalnych i doczesnych. Nasza wierność ślubom będzie dla wszystkich natchnieniem, zachęcając ich do pełniejszego przeżywania ich własnego powołania chrześcijańskiego.

Konsekracja Chrystusowi przez czystość

[16]

Abyśmy mogli osiągnąć pełną jedność życia ze zmarłych Chrystusem i wyrazić swą miłość ku Niemu, dobrowolnie zobowiązujemy się ślubem czystości do życia w doskonałej wstrzeźliwości i w celibacie. Przez zachowanie tego ślubu umieramy dla szukania nieuporządkowanej miłości siebie samego i chcemy wieść nasze życie w duchu miłości do zmarłego Chrystusa¹¹.

¹¹ „Kto kocha ojca lub matkę bardziej niż Mnie, nie jest Mnie godzien. I kto kocha syna lub córkę bardziej niż Mnie, nie jest Mnie godzien” (Mt 10,37). „Bo są niezdatni do małżeństwa, którzy z łona matki takimi się urodzili; i są niezdatni do małżeństwa, których ludzie takimi uczynili; i są i tacy bezzenni, którzy ze względu na królestwo niebieskie sami zostali bezzenni. Kto może pojąć, niech pojmuje!” (Mt 19,12).

[17]

To poświęcenie siebie Chrystusowi wyraża się w miłości i służbie bliźnim, którzy wszyscy są braćmi i siostrami Chrystusa, oraz w praktyce duchowego ojcostwa¹². To poświęcenie jest także proroczym znakiem zmartwychwstałego życia po śmierci, kiedy to ludzie „już nie będą się ani żenić, ani za mąż wychodzić” (Mt 22,30), ale wszyscy będą zjednoczeni bezpośrednio z Chrystusem i ze sobą w pełni miłości i pokoju.

[18]

Ponieważ czystość jest darem Bożym, modlimy się, aby Bóg nam jej udzielił i pomagał w niej wzrastać. Wzrastanie w czystości i dojrzałość uczuciowa oraz integracja naszej seksualności poprzez bezzenną miłość jest dla nas wezwaniem na całe życie. Człowiek czysty nie tylko unika nieczystych aktów, lecz także uczy się używać daru swej seksualności w aktach bezzennej miłości. Oprócz modlitwy oddajemy się praktyce umartwienia, aby wzrastać w samodyscyplinie, która pozwala uniknąć tego, co stanowi zagrożenie dla zachowania czystości. Prawdziwa miłość braterska realizowana w życiu naszej wspólnoty jest mocną podporą czystości.

¹² „Choćbyście mieli bowiem dziesiątki tysięcy wychowawców w Chrystusie, nie macie wielu ojców; ja to właśnie przez Ewangelię zrodziłem was w Chrystusie Jezusie” (1 Kor 4,15).

Naśladowanie Chrystusa przez ewangeliczne ubóstwo

[19]

Odpowiadając miłością na Chrystusowe zaproszenie¹³ i wpatrzeni w przykład Jego osobistego życia ślubujemy żyć życiem ewangelicznego ubóstwa¹⁴.

[20]

Ubóstwo, które ślubujemy, aby naśladować Chrystusa, zakłada życie z pracy oraz umiarkowanie, mocą zaś ślubu wymaga całkowitej zależności od naszych przełożonych zakonnych w używaniu i dysponowaniu dobrami materialnymi oraz wyrzeczenie się przynajmniej zarządzania własnymi dobrami dziedzicznymi.

[21]

Przez ewangeliczne ubóstwo czcimy Boga, uznając naszą całkowitą zależność od Niego. Uwalniamy się od rzeczy materialnych, abyśmy mogli pełniej naśladować ubogiego Chrystusa i skuteczniej realizować nasz apostolat. Dajemy też świadectwo światu, że najważniejszą rzeczą jest gromadzenie skarbów w niebie¹⁵.

¹³ „Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj, co posiadasz i daj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną!” (Mt 19,21).

¹⁴ „Znacie przecież łaskę Pana naszego, Jezusa Chrystusa, który będąc bogatym, dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacić” (2 Kor 8,9).

¹⁵ „Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje włamują się i kradną. Gromadźcie sobie

[22]

Ponieważ Chrystus był ubogim, zarówno materialnie jak i w duchu, nasza praktyka ewangelicznego ubóstwa powinna być zarówno zewnętrzna jak i wewnętrzna. W praktyce ubóstwa zewnętrznego, zanim udamy się do swego przełożonego z prośbą o pozwolenie, powinniśmy być uczciwie przekonani, że nasza prośba jest zgodna z duchem naszego ślubu. Przy kształtowaniu tego przekonania weźmiemy pod uwagę z jednej strony swoje potrzeby osobiste oraz wymogi pracy apostołskiej, a z drugiej – nasze powołanie do naśladowania ubóstwa Chrystusa. Nasze naśladowanie Chrystusowego ubóstwa jest świadectwem tego, że rzeczywiście stawiamy Boga ponad wszystkie rzeczy, i że bardziej cenimy dobra duchowe niż materialne¹⁶.

W praktyce ubóstwa wewnętrznego, które tak bardzo zostało zalecone przez Chrystusa¹⁷, musimy coraz bardziej wzrastać w świadomości, że wszystko, co jest naszą własnością, nasze talenty i to, czym naprawdę jesteśmy, zostało nam dane przez Boga i że my sami całkowicie od Niego zależymy¹⁸. Jesteśmy tylko zarządcami tego wszystkiego, czym

skarby w niebie, gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie włamują się i nie kradną. Bo gdzie jest twój skarb, tam będzie i serce twoje” (Mt 6,19-21).

¹⁶ „Jeśli więc razem z Chrystusem powstaliście z martwych, szukajcie tego, co w górze, gdzie przebywa Chrystus zasiadający po prawicy Boga. Dążcie do tego, co w górze, nie do tego co na ziemi. Umarliście bowiem i wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu” (Kol 3,1-3).

¹⁷ „Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5,3).

¹⁸ „Cóż masz, czego byś nie otrzymał? A jeśliś otrzymał, to czemu się chełpisz, tak jakbyś nie otrzymał?” (1 Kor 4,7).

Bóg nas obdarzył, dlatego oddajemy się wielkodusznie na służbę Ludu Bożego¹⁹.

[23]

Po złożeniu ślubu ewangelicznego ubóstwa, wszystko co osiągamy przez naszą pracę, dzięki naszym własnym staraniom albo ze względu na przynależność do Zgromadzenia, staje się jego własnością. Powinniśmy być przekonani, że wierne zachowanie ubóstwa jest ważnym elementem przyczyniającym się do przeżywania radości życia wspólnego.

[24]

Chociaż Zgromadzenie jako całość ma prawo posiadać dobra materialne, to jednak przez swoje zbiorowe ubóstwo będzie dawać świadectwo, że jest ubogie w duchu i w rzeczywistości. W praktyce ubóstwa Zgromadzenie będzie kierowało się ewangelicznymi wartościami oraz naturą i potrzebami swego apostołatu. Dóbr doczesnych będziemy używać dla dobra Ludu Bożego, a zwłaszcza ubogich i potrzebujących.

[25]

Jezus przyszedł, aby głosić dobrą nowinę ubogim, by karmić głodnych, leczyć chorych, uwalniać uciśnionych, pocieszać strapionych i przebaczać grzesznikom. Ponieważ nasze Zgromadzenie uczestniczy w misji Jezusa, dlatego i my musimy wychodzić naprzeciw tym samym potrzebom zarówno przez naszą posługę jak i przez nasze dobra materialne. Powinniśmy więc regularnie oceniać nasze apostoł-

¹⁹ Przepowiedź o talentach (por. Mt 25,14-30).

skie zobowiązania, aby móc określić, czy w naszej posłudze dajemy pierwszeństwo tym samym wartościom, którym w swoim posługiwaniu dawał pierwszeństwo Jezus.

[26]

Nasze Zgromadzenie jest wezwane do pracy nad zmarłychwstaniem społeczeństwa, dlatego też zagadnienia sprawiedliwości społecznej są dla nas bardzo ważne. Powinniśmy pogłębiać naszą świadomość problemów społecznych i występować przeciw wszelkim formom społecznej niesprawiedliwości, a przez własną praktykę społecznej sprawiedliwości być dla innych wzorem i wyzwaniem.

[27]

Jednym z wyrazów naszego duchowego ubóstwa jest gorliwość w pracy. Pamiętając o słowach Chrystusa: „Starajcie się naprzód o królestwo (Boga) i o Jego sprawiedliwość, a to wszystko będzie wam dodane” (Mt 6, 33), wykluczamy podejmowanie jakiegokolwiek pracy jedynie dla zysku. Nie powinniśmy również oceniać wartości naszych braci ani własnej według wynagrodzenia otrzymywanego za pracę. Uznajemy także, że marnotrawienie czasu, brak troski o dobro wspólne i czynienie niepotrzebnych wydatków sprzeciwia się duchowi ubóstwa.

[28]

Przed złożeniem pierwszych ślubów każdy kandydat musi podjąć decyzję odnośnie do korzystania ze swojej własności i z dochodów z niej płynących. Uczyni to według własnego uznania, nawet na korzyść Zgromadzenia. Przed

złożeniem pierwszych ślubów musi on również zlecić zarząd swej własności osobie lub osobom zaufanym, a jeśli tego dobrowolnie pragnie, nawet Zgromadzeniu, pod warunkiem że poinformuje je o tym i otrzyma na to jego zgodę. Jeśli powyższego nie zrobiono z powodu braku własności przed złożeniem ślubów, gdyby zakonnikowi przypadła w udziale jakaś własność, należy tego dokonać po ich złożeniu. Jeżeli decyzja lub akt zlecenia miały miejsce przed profesją, ale dotyczyły tylko własności już posiadanej, a po ślubach z jakiegokolwiek tytułu nabyto dodatkową własność, należy zgodnie z normami podanymi powyżej zrobić ponowny akt w sprawie korzystania z nowych nabytków i zarządzania nimi.

[29]

Zlecenie zarządu własnością, jak i prawo korzystania z niej oraz z płynących z niej dochodów będzie nieważne w razie opuszczenia Zgromadzenia; można nawet dodać warunek, że w każdej chwili może być ono odwołane.

[30]

Zarówno odwołania zlecenia, jak i jakiegokolwiek zmiany w dokumentach zlecenia, nie można godziwie dokonać w czasie trwania ślubów bez zgody przełożonego generalnego, o ile za zgodą swojej rady nie delegował on tej władzy przełożonemu prowincjalnemu, zgodnie z artykułem 103.

[31]

Rozporządzenie w sprawie korzystania z własności i z dochodów z niej płynących oraz zlecenie zarządu, o czym powyżej, mogą być dokonane aktem publicznym lub prywatnym.

[32]

Bracia po ślubach zachowują prawo do swej własności i mogą zrzec się tego prawa jedynie za pozwoleniem przełożonego generalnego. Pozwolenia na takie zrzeczenie – poza nadzwyczajnymi wypadkami – nie powinno się udzielać przed upływem dziesięciu lat od złożenia pierwszych ślubów.

[33]

Zgromadzenie jako całość, jak i wszystkie jej prawnie uznane części, mają zdolność posiadania, administrowania, nabywania i pozbywania się dóbr materialnych.

Domy mogą administrować nadwyżką własnych funduszów, ale zawsze za pozwoleniem bezpośredniego wyższego przełożonego i za zgodą jego rady. Ów przełożony, po konsultacji, ma także prawo przenieść te fundusze w celu zaradzenia innym potrzebom Zgromadzenia. Przenoszenie funduszów pomiędzy prowincjami, regionami i generalatem leży w jurysdykcji przełożonego generalnego, po uzyskaniu zgody poszerzonej rady generalnej.

[34]

Przed złożeniem ślubów czasowych każdy kandydat musi poprzez testament swobodnie rozporządzić własnością, którą aktualnie posiada lub może posiadać później. Jeżeli testament jest nieważny ze względu na wiek kandydata, należy go ponownie napisać, gdy osiągnie on lata wymagane przez prawo. Przy sporządzaniu testamentu należy zachować przepisy prawa cywilnego.

[35]

Na zmianę testamentu bracia po ślubach muszą uzyskać pozwolenie przełożonego generalnego, który w myśl artykułu 103 może – za zgodą swej rady – delegować tę władzę przełożonemu prowincjalnemu. W nagłych wypadkach takiego pozwolenia może udzielić miejscowy przełożony. Pozwolenia tego nie można odmówić bez ważnej przyczyny lub w sposób, który naruszałby zagwarantowaną prawem wolność zakonnika.

[36]

Bracia po ślubach mogą dokonywać wymaganych przez prawo aktów własności za pozwoleniem przełożonego prowincjalnego, a w wypadkach nagłych za pozwoleniem przełożonego miejscowego.

[37]

Pieniądze otrzymywane przez zakonnika z racji pensji, ubezpieczeń, rent i emerytur czy innych zasiłków należą do Zgromadzenia.

[38]

Ubóstwo nie może być dla nas pretekstem do zaniebawiania obowiązku sprawiedliwej zapłaty za pracę tym, których zatrudniamy, i do nieuczciwego ich traktowania.

[39]

Praktyka sprawiedliwości społecznej zakłada zachowywanie prawa cywilnego, o ile jest ono sprawiedliwe. Korzy-

stanie z przywilejów klasowych i stanowych w celu uwolnienia się od zachowywania sprawiedliwego prawa cywilnego jest nadużyciem.

Uczestnictwo w zbawczej misji Chrystusa przez posłuszeństwo i służbę

[40]

Przez ślub posłuszeństwa jednoczymy się w duchu z Chrystusem, który przyszedł na świat, aby pełnić wolę swego Ojca i był Mu posłuszny aż do śmierci²⁰. Z tego powodu Chrystus jest dla nas najdoskonalszym wzorem posłuszeństwa. Natchnieni Jego przykładem i dzięki łasce Ducha Świętego ofiarujemy naszą własną wolę Bogu Ojcu, a w duchu wiary swojemu przełożonemu, którego uważamy za Jego przedstawiciela na ziemi.

[41]

Przez ślub posłuszeństwa jesteśmy zobowiązani do wypełniania poleceń naszych właściwych przełożonych w sprawach odnoszących się bezpośrednio lub pośrednio do życia Zgromadzenia, to jest do zachowania ślubów, Konstytucji i Statutów.

²⁰ „On to, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stając się podobnym do ludzi. A w zewnętrznej postaci, uznany za człowieka, unżył samego siebie, stając się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej” (Flp 2,6-8).

[42]

Ślubując posłuszeństwo, oddajemy się całkowicie poprzez Zgromadzenie do dyspozycji Kościoła, aby wypełniać zbawczą misję Chrystusa powierzoną Jego Kościołowi²¹. Gwarantując jedność celu i działania, ślub ten czyni nasze życie apostołskie bardziej owocnym. Równocześnie umacnia on więzy życia wspólnego. Jest ponadto odpowiedzią na zaproszenie Chrystusa do uczestniczenia w Jego Misterium Paschalnym. Ofiarując bowiem naszą wolę Ojcu, umieramy dla samych siebie i zmartwychwstajemy do nowego życia, w którym uznajemy Chrystusa za naszego Pana i Mistrza. Nasze poświęcenie się dokonane przez ten ślub jest proroczym znakiem zmartwychwstałego życia, w którym wola każdego człowieka będzie zjednoczona z wolą Bożą, oraz wyzwaniem dla indywidualizmu i obecnych w naszym świecie nadużyć wolności.

[43]

Dążymy do doskonałego posłuszeństwa, w którym usiłujemy pełnić wolę Bożą we wszystkim. Ze wzrostem naszej wiary rozpoznamy, że Duch Święty mówi do nas na wiele różnych sposobów: przez Pismo Święte i Magisterium Kościoła, przez przepisy naszych Konstytucji i Statutów, przez przełożonych kościelnych i zakonnych, przez osobiste natchnienie, przez dochodzenie do zgody przy wspólnym szukaniu woli Bożej w dialogu i w czasie zebrań domowych, przez wymagania życia wspólnego i apostołatu oraz przez wydarzenia codziennego życia.

²¹ „A Jezus znowu rzekł do nich: Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam»” (J 20,21).

[44]

Doskonałe posłuszeństwo, zarówno wewnętrzne jak i zewnętrzne, jest nadprzyrodzone. Na naszych przełożonych patrzmy jak na przedstawicieli Boga. Poza tym, że jesteśmy posłuszni ich rozkazom, staramy się także uważać je za mądre i dobre. Cokolwiek by przełożony polecił lub zakazał, to w sumieniu uważamy za wolę Bożą, którą spełniamy, chyba że byłoby to wyraźnym grzechem.

[45]

Jeżeli nasze zapatrywanie na sprawę lub sposób, w jaki powinna być załatwiona, sprzeciwia się otrzymanym rozkazom, wówczas należy rzecz poważnie rozważyć przed Bogiem i przedłożyć przełożonemu swój punkt widzenia, którego może on zupełnie nie brać pod uwagę. Jeżeli nasze propozycje zostaną odrzucone, powinniśmy z miłości ku Bogu rozkaz chętnie wypełnić. Jednakże i w takich okolicznościach uczynimy to świadomie i z głębokiego przekonania, że nie tylko przełożony, ale i my sami możemy się mylić, oraz że najlepiej czynimy, gdy z posłuszeństwa chętnie spełniamy nawet to, co jest przeciwne naszym zapatrywaniom i skłonnościom. Gdy bowiem jesteśmy posłuszni i ulegli naszym przełożonym²², dajemy jasny dowód umierania dla samych siebie; składamy najbardziej miłą Bogu ofiarę i naśladujemy Chrystusa, „który nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał” (Hbr 5,8).

²² „Bądźcie posłuszni waszym przełożonym i bądźcie im ulegli, ponieważ oni czuwają nad duszami waszymi i muszą zdać z tego sprawę. Niech to czynią z radością, a nie wzdychając, bo to nie byłoby z korzyścią dla was” (Hbr 13,17).

[46]

Nasze odnoszenie się do własnego przełożonego opiera się na miłości. Będziemy starać się być wobec niego uczciwi, szczerzy i w pełni otwarci, dzieląc się z nim naszymi potrzebami, problemami i troskami, zarówno fizycznymi jak i duchowymi. Ta otwartość i szczerość przejawia się także w tym, że chętnie informujemy przełożonego o całokształcie naszych zajęć.

[47]

Przełożony powinien pamiętać, że reprezentuje Chrystusa, „który nie przyszedł, aby Mu służono, lecz aby służyć” (Mt 20,28), i dlatego będzie sprawował swą władzę w duchu służby. Będzie się starał naśladować uprzejmość i przystępność Chrystusa, a współbraci będzie wspierał przykładem, modlitwą, radą, zaufaniem i zachętą. Nawet trudny obowiązek udzielania upomnienia może być posługą miłości, jeżeli przełożony będzie usiłował okazać cierpliwość, wyrozumiałość, ostrożność w potępianiu i przebaczenie na wzór Chrystusa przebaczącego Piotrowi po jego zaparciu się²³.

[48]

Przełożony troszczy się nie tylko o sprawy materialne swych współbraci, ale przede wszystkim jest odpowiedzialny za ich duchowe potrzeby. Będzie więc starał się, żeby wszyscy zachowywali Konstytucje i Statuty.

²³ „Powiedział mu po raz trzeci: «Szymonie, synu Jana, czy kochasz mnie? (...) I rzekł do Niego: «Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham». Rzekł do niego Jezus: «Paś owce moje»” (J 21,17).

[49]

Przełożony tak układa sprawy, aby mógł skutecznie zachęcać swych współbraci zakonnych do czynnego i odpowiedzialnego posłuszeństwa w każdej dziedzinie ich pracy. Będzie się starał rozpoznać i mądrze spożytkować talenty ofiarowane współbraciom przez Boga oraz da im rozsądny zakres wolności co do określania szczegółów związanych z wypełnianiem wyznaczonej im pracy apostołskiej.

[50]

Przełożony jest również zobowiązany do posłuszeństwa. Poszukuje woli Bożej w stosunku do siebie, do współbraci, do powierzonej mu wspólnoty i pociąga wspólnotę do jej przyjęcia. Aby więc traktować swoich współbraci jako dzieci Boże i z szacunkiem dla osoby ludzkiej, chętnie ich wysłuchuje i zachęca do osobistego wkładu na rzecz Zgromadzenia i Kościoła. Powinien starać się osiągnąć zgodność z miejscową wspólnotą w sprawach dotyczących życia wspólnego i pracy apostołskiej. W tych wypadkach, w których nie da się dojść do porozumienia, przełożony – po uważnym i modlitewnym rozważeniu sprawy przed Bogiem – sam zadecyduje i poleci, co należy czynić.

[51]

Przez swoje postępowanie i kierowanie współbraćmi przełożony będzie się starał w sposób szczególnie zaprowadzić i ugruntować wśród nich regułę miłości. Od jego bowiem wysiłku najwięcej zależy, czy miłość stanie się autentyczną podstawą całego naszego życia oraz istotną cechą naszego Zgromadzenia.

[52]

Jako zakonników ślub posłuszeństwa obowiązuje nas w całym naszym życiu. W tych jednak wypadkach, gdy przełożony zamierza zobowiązać zakonnika w sumieniu, w sposób szczególnie poważny oraz w ważnej sprawie, wyda on polecenie wyraźnie w imię świętego posłuszeństwa. Takie polecenie winno być dane na piśmie albo przy dwóch świadkach. Tego rodzaju poleceń należy używać rzadko, ostrożnie i roztropnie.

[53]

Każdy zakonnik ma prawo odwołać się od decyzji swego bezpośredniego przełożonego do przełożonego wyższego. Przełożony wyższy winien być poinformowany o decyzji bezpośredniego przełożonego. Przełożeni wyżsi będą zawsze powiadamiać przełożonych bezpośrednich o poleceniach i przywilejach, których udzielili członkom domów lokalnych.

Osobiste spotkanie z Chrystusem przez modlitwę**[54]**

Pismo Święte ukazuje Chrystusa jako męża modlitwy, który często oddawał swemu Ojcu cześć i dziękczynienie²⁴.

²⁴ „W owym czasie Jezus przemówił tymi słowami: «Wysławiam Cię, Ojcze, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztropnymi, a objawiłeś je prostaczkom»” (Mt 11,25). „Ojcze, dziękuję Ci, że Mnie wysłuchałeś. Ja wiedziałem, że Mnie zawsze wysłuchujesz. Ale ze względu na otaczający Mnie lud to powiedziałem, aby uwierzyli, że Ty Mnie posłałeś” (J 11,41-42).

Wstawiał się za nami²⁵. Uczył swoich uczniów, jak powinni się modlić i nazywać Boga swym Ojcem. Przez łaskę chrztu świętego otrzymaliśmy dar Ducha Świętego, który czyni nas synami Bożymi: „Otrzymaliście ducha przybrania za synów, w którym możemy wołać: *«Abba, Ojcze!»*” (Rz 8,15). Właśnie dlatego, że otrzymaliśmy Ducha Świętego, możemy czcić Ojca w duchu i w prawdzie, „a takich to czicieli szuka Ojciec” (J 4,23). Pomni na to, że Chrystus zmartwychwstały nadal składa uwielbienie i dziękczynienie swemu Ojcu oraz że przez swój Kościół wstawia się za ludźmi i ofiaruje za nich swe zadośćuczynienie i pamiętając, iż nasze osobiste uświęcenie i skuteczna praca apostołska płynie z żywego z Nim zjednoczenia²⁶, my także będziemy starali się być mężami modlitwy. W ten sposób upodobnimy się do pierwszych apostołów Chrystusa, którzy poświęcili się „modlitwie i posłudze Słowa” (Dz 6,4).

[55]

Życie modlitewne Maryi jest wzorem naszego życia modlitwy. Uczy nas Ona, jak słuchać słowa Bożego, jak rozważać je w naszym sercu i jak według niego żyć. Uczy nas także, jak wstawiać się za potrzebującymi i modlić się o to, że-

²⁵ „Jezus zaś mówił: «Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią»” (Łk 23,34). „Ja prosiłem za tobą, żeby nie ustawała twoja wiara [Szymonie]. Ty ze swej strony utwierdzaj twoich braci” (Łk 22,32). „Ja za nimi proszę, nie proszę za światem, ale za tymi, których Mi dałeś, ponieważ są Twoimi” (J 17,9).

²⁶ „Trwajcie we Mnie, a Ja w was [będę trwał]. Podobnie jak laurośl nie może przynosić owocu sama z siebie – jeśli nie trwa w winnym krzewie – tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie” (J 15,4).

by Duch Święty zstąpił na Kościół. Czczymy ją jako Matkę naszego Zgromadzenia, naśladowując Jej życie modlitwy, modląc się do Niej i obchodząc Jej święta w liturgii.

[56]

Modlitwę liturgiczną, ofiarowaną Panu Bogu w zjednoczeniu z Chrystusem i w Jego imieniu, w naszym życiu modlitwy będziemy stawiać na pierwszym miejscu. To przez tę właśnie modlitwę ofiarujemy Ojcu doskonałe uwielbienie i przez nią także przeżywamy naszą jedność z całym Ludem Bożym.

[57]

Eucharystia powinna stanowić centralny akt naszego codziennego życia, ponieważ to w niej – przez uczestnictwo w Misterium Paschalnym Chrystusa, tzn. z Nim umierając i powstając z martwych – odnajdujemy najgłębsze znaczenie zmartwychwstania. W Eucharystii doświadczamy także pojednania z naszymi braćmi i siostrami oraz przeżywamy z nimi jedność serca i duszy, gdy razem z Chrystusem ofiarujemy Ojcu samych siebie. To właśnie w Eucharystii Chrystus, nasz duchowy pokarm, daje nam siłę do wypełnienia naszych chrzcielnych i zakonnych zobowiązań. Naturalnym owocem naszego uczestnictwa w Eucharystii powinno być nabożeństwo do Chrystusa w Najświętszym Sakramencie.

[58]

Częste spotkanie się ze zmartwychwstałym Chrystusem w Sakramencie Pojednania kształtuje istotną część naszej modlitwy liturgicznej, ponieważ w tym właśnie Sakra-

mencie uznajemy naszą całkowitą zależność od Chrystusa i otrzymujemy moc, aby umrzeć dla grzechu i upodobnić się do Niego²⁷. W tym Sakramencie dokonuje się także nasze pojednanie z Kościołem.

[59]

W szczególnej czci powinniśmy mieć także liturgię godzin, ponieważ w niej Chrystus i Jego Kościół oddają nieustanną cześć Ojcu i błagają o zbawienie całego świata.

[60]

W swojej modlitwie kapłańskiej Chrystus prosił Ojca, żeby Jego uczniowie stanowili jedno; ich jedność myśli i działania ma być dla świata specjalnym znakiem Jego boskiego posłannictwa²⁸. Modlitwy wspólne są jednym ze sposobów, w jaki możemy wyrażać tę jedność. Przez nie wzajemnie się podtrzymujemy i zachęcamy do wytrwania w wierności Zgromadzeniu i życiu modlitwy. Ten rodzaj modlitwy jest specjalnie skuteczny, ponieważ Chrystus jest wśród nas, gdy modlimy się wspólnie²⁹. Ponadto, gdy łączymy się w modlitwie spontanicznej, Duch Święty może mówić do nas przez innych.

²⁷ „Tak i wy rozumiejcie, że umarliście dla grzechu, życie zaś dla Boga w Chrystusie Jezusie” (Rz 6,11).

²⁸ „Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, że Ty Mnie posłałeś” (J 17,21).

²⁹ „Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich” (Mt 18,20).

[61]

Apostoł Paweł zachęca nas: „Nieustannie się módlcie. W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was” (1 Tes 5,17-18). A sam Chrystus powiedział nam: „Ty zaś, gdy chcesz się modlić, wejdź do swej izdebki, zamknij drzwi i módl się do Ojca twego, który jest w ukryciu. A Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odda tobie” (Mt 6,6). Osobista modlitwa jest naszą najbardziej wewnętrzną rozmową z Bogiem. W niej dostrzegamy Jego wielką miłość ku nam i naszą całkowitą zależność od Niego. Modlitwa osobista jest naszym najlepszym przygotowaniem do modlitwy wspólnej i liturgicznej.

[62]

Przez refleksyjne i modlitewne czytanie Pisma Świętego Duch Święty pobudza nas, abyśmy wzrastali w poznaniu i rozumieniu Chrystusa, i abyśmy gorliwie zabiegali o upodobnienie się do Niego; Pismo Święte jest bowiem Słowem Bożym i „mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego wierzącego” (Rz 1,16).

[63]

Nie powinniśmy zaniedbywać innych form czytania duchownego. Każda z nich, a szczególnie czytanie Konstytucji, posłuży nam do umocnienia życia modlitwy. Nasze Konstytucje powinniśmy czytać często i z uwagą.

[64]

Żadna przyjaźń nie może istnieć ani wzrastać bez kontaktów międzypersonalnych, dlatego modlitwa myślna i kon-

templacja odgrywają istotną rolę w rozwoju naszej więzi z Chrystusem. Wiemy, że Bóg mówi do nas w głębi naszych serc, ale – aby usłyszeć Jego głos – powinniśmy często odłożyć na bok nasze zajęcia, aby słuchać Go i z Nim rozmawiać.

[65]

Pamiętając, że Chrystus Pan „usuwał się na pustkowiu i tam się modlił” (Łk 5,16), my także powinniśmy co jakiś czas oderwać się od naszych prac apostołskich, aby poświęcić się wyłącznie refleksji i modlitwie. To oderwanie się dla modlitwy uczyni nasze apostołstwo bardziej skutecznym poprzez wzmocnienie naszej więzi z Chrystusem, który zapewnia nas: „beze Mnie nic nie możecie uczynić” (J 15,5). Na tym polega znaczenie naszych comiesięcznych dni skupienia i corocznych rekolekcji.

[66]

Dla pogłębienia naszego oddania Chrystusowi konieczna jest refleksja nad wiernością Jego łasce. Z tego powodu winniśmy uważać rachunek sumienia za jedno z niezbędnych ćwiczeń duchownych.

[67]

Jeśli tylko pozwalają na to miejscowe okoliczności, powinniśmy każdego dnia zbierać się na wspólnej modlitwie. Poszczególne domy, stosownie do swoich potrzeb i okoliczności oraz zachowując przepisy Statutów Prowincjalnych i Regionalnych, określą, które modlitwy będą wspólne.

[68]

Zawsze kiedy to jest możliwe, powinno się odprawiać Mszę św. wspólnotową, najlepiej koncelebrowaną.

[69]

Tradycyjne modlitwy poranne i wieczorne można zastąpić odmówieniem Jutrznii i Nieszporów. Intencje modlitw wspólnych należy wówczas włączyć do modlitwy wiernych w czasie Mszy św. wspólnotowej lub uwzględnić je w inny, zaaprobowany przez wspólnotę lokalną, sposób. Intencje modlitw wspólnych są następujące:

- a) za Kościół święty;
- b) za Ojca Świętego;
- c) za Ojczyznę;
- d) za nasze Zgromadzenie i przełożonych zakonnych;
- e) o uwielbienie naszych Założycieli i wierność ich duchowi;
- f) za naszych przełożonych kościelnych;
- g) za naszych braci na misjach;
- h) o powołania do naszego Zgromadzenia;
- i) za rodziców, krewnych, przyjaciół, dobroczyńców i wszystkich, którzy polecają się naszym modlitwom;
- j) za cierpiących, kuszonych i konających;
- k) o nawrócenie grzeszników;
- l) za tego, który pierwszy spośród nas umrze;
- m) o coraz większą wierność naszym ślubom zakonnym;
- n) za zmarłych.

Każdego dnia można wymienić kilka z tych intencji.

[70]

Oprócz codziennego uczestnictwa w modlitwach porannych i wieczornych, każdy zakonnik przeznaczy przynajmniej godzinę na prywatną modlitwę i refleksję, które obejmą medytację, czytanie Pisma Świętego i/lub inne czytania duchowne, nawiedzenie Najświętszego Sakramentu, rachunek sumienia oraz nabożeństwo maryjne, np. różaniec.

[71]

Czas trwania corocznych rekolekcji ustali każda prowincja i region.

[72]

Przynajmniej raz w miesiącu powinniśmy się spotkać na konferencji, sesji naukowej albo dyskusji o tematyce teologicznej lub ascetycznej. Mogą one stanowić część programu comiesięcznego dnia skupienia.

[73]

W każdym domu Zgromadzenia odprawi się raz w miesiącu Msze św. według następujących intencji:

- a) za Ojca Świętego;
- b) o błogosławieństwo dla Zgromadzenia;
- c) za żyjących i zmarłych dobroczyńców i rodziców członków Zgromadzenia;
- d) za zmarłych współbraci ze Zgromadzenia;
- e) o powołania zakonne i kapłańskie.

[74]

Za spokój duszy każdego zmarłego członka Zgromadzenia albo nowicjusza zostanie odprawionych sto Mszy św.

[75]

W intencji ordynariusza diecezji zostanie w każdym domu odprawiona Msza święta w rocznicę jego święceń biskupich.

[76]

W intencji przełożonego generalnego, prowincjalnego i regionalnego zostanie w każdym domu odprawiona Msza św. w rocznicę ich wyboru.

[77]

Każdy kapłan może odprawić każdego miesiąca we własnej intencji dwie Msze św. niestypendialne. Bracia współpracownicy mają prawo do tego, aby w ich własnych intencjach każdego miesiąca zostały odprawione dwie Msze św.

[78]

Święta Wielkanocy, Niepokalanego Poczęcia, Wniebowzięcia i Matki Bożej Bolesnej uznajemy za święta Zgromadzenia i powinniśmy je uroczyscie obchodzić. W wigilię tych świąt każdy z nas powinien podjąć jakieś umartwienie.

[79]

Każdy dom Zgromadzenia będzie obchodził Dzień Założycieli 17 lutego. Należy w tym dniu odprawić Mszę św.

dziękczynną za otrzymane łaski i z prośbą o dalsze błogosławieństwo dla Zgromadzenia. Zachęca się także całe Zgromadzenie do składania Bogu szczególnego dziękczynienia w Poniedziałek Wielkanocny albo 27 marca.

Umieranie z Chrystusem poprzez umartwienie

[80]

Do doskonałego wypełnienia ślubów i aby naprawdę umrzeć wraz z Chrystusem, konieczny jest duch umartwienia. Polega on na przyswojeniu sobie ducha św. Pawła, który stwierdza: „Teraz raduję się w cierpieniach za was i ze swej strony dopełniam niedostatki udręk Chrystusa w moim ciele dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół” (Kol 1,24). Dlatego powinniśmy wszystko wypełniać należycie i wiernie, odważnie stawiać czoło przeciwnościom, gorliwie i z miłością pokonywać wszelkie trudności i wszystko, co mogłoby nas odłączyć od Boga.

[81]

Staramy się przede wszystkim o nabycie wewnętrznego umartwienia, które polega na skupieniu, milczeniu i świadomości obecności Bożej. Te formy wewnętrznego umartwienia są tym bardziej konieczne, że jesteśmy powołani do życia apostołskiego.

[82]

Natchnieni słowami św. Pawła Apostoła, który mówi: „poskrwiam moje ciało i biorę je w niewolę” (1 Kor 9,27),

uważamy praktykę umartwienia zewnętrznego za środek konieczny do tego, aby nasza wola miała większą kontrolę nad innymi władzami. Umartwienie pomoże nam osiągnąć wolność synów Bożych i uczyni nas bardziej podatnymi na przyjęcie łask Bożych. Zgromadzenie pragnie, by jednym z naszych zasadniczych umartwień zewnętrznych było wierne i gorliwe realizowanie apostołatów. Będziemy też gotowi na przyjęcie z cierpliwością i poddaniem się woli Bożej³⁰ choroby i innych ludzkich ograniczeń oraz wymogów życia wspólnego.

³⁰ „Dlatego mam upodobanie w moich słabościach, w obelgach, w niedostatkach, w prześladowaniach, w uciskach z powodu Chrystusa. Albowiem ilekroć niedomagam, tylekroć jestem mocny” (2 Kor 12,10).

II WSPÓLNOTA I ZARZĄD

Zarząd generalny Zgromadzenia

[83]

Członkami Zgromadzenia stajemy się z chwilą złożenia ślubów zakonnych. Bracia po ślubach czasowych uczestniczą w życiu duchowym Zgromadzenia i jego zadaniach oraz, stosownie do etapu swej formacji, biorą udział w dyskusjach na poziomie lokalnym.

Bracia zostają w pełni włączeni do Zgromadzenia poprzez śluby wieczyste. Uzyskują wówczas następujące prawa: uczestniczą w naradach lokalnych, wybierają przełożonego prowincji lub regionu i ich radnych, wybierają delegatów na kapitułę prowincjalną lub regionalną, jak również delegatów na kapitułę generalną, zgodnie ze statutami prowincji lub regionu. Mogą być wybrani na jakikolwiek urząd Zgromadzenia, chyba że prawo kościelne, Konstytucje lub Statuty wymagają szczególnych kwalifikacji do podjęcia niektórych urzędów.

[84]

Zgromadzenie Zmartwychwstania Pańskiego jest zgromadzeniem kleryckim na prawie papieskim. Składa się z wyświęconych i niewyświęconych członków obrządku łacińskiego i wschodniego.

Wszystkie prowincje, regiony i domy bezpośrednio za-

leżne od przełożonego generalnego tworzą pełną wspólnotę Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego.

Zgromadzenie jako całość, jak również jego prowincje, regiony oraz domy mają osobowość prawną.

Obok Zgromadzenia istnieją również wspólnoty świeckich, w których rozpoznaje ono autentyczny wyraz swego charyzmatu i misji. Kierują się one własnymi statutami³¹.

[85]

Całym Zgromadzeniem zarządza w sposób nadzwyczajny kapituła generalna, w sposób zaś zwyczajny przełożony generalny wspomagany przez radę generalną oraz poszerzoną radę generalną.

[86]

Kapituła generalna ma najwyższą władzę w Zgromadzeniu i sprawuje ją kolegialnie. Zwołuje ją przełożony generalny co sześć lat. Procedury postępowania, odnoszące się do zwołania, przygotowania i prowadzenia kapituły generalnej, zawarte są w *Ogólnym dyrektorium odbywania kapituł*. Do podstawowych zadań kapituły należy: troska o dobro wspólne Zgromadzenia, popieranie jedności Zgromadzenia, pobudzanie do współpracy wewnątrz Zgromadzenia i ocena jego wierności charyzmatowi.

³¹ Por. *Reguła 1842*, art. 20: „Lecz że zdaje się być wolą Bożą, aby w tej społeczności były jeszcze inne oddziały braci, kiedy niektórych świeckich swoim, zdaje się, natchnął Duchem, aby z tą społecznością jedno w Chrystusie być pragnęli, przetoż będzie mógł być jeden oddział współpracowników duchownych, drugi zaś będzie współpracowników świeckich”.

Do kompetencji kapituły generalnej należy:

- a) wybór przełożonego generalnego i jego rady;
- b) zmiana poszczególnych paragrafów Konstytucji, które muszą być zatwierdzone przez Stolicę Apostolską;
- c) wprowadzanie i zatwierdzanie zmian do ogólnych dyrektoriów;
- d) ustanawianie oraz zmiana granic prowincji i regionów;
- e) określanie, które domy zależą bezpośrednio od przełożonego generalnego;
- f) znoszenie prowincji, regionów i domów bezpośrednio zależnych od przełożonego generalnego oraz decydowanie o dobrach materialnych zniesionych jednostek; w wypadku zniesienia domu należy skonsultować się z ordynariuszem miejsca.

Podczas trwania kapituły przełożony generalny oraz rada generalna wypełniają swoje zwyczajne funkcje.

[87]

Przełożony generalny jest ojcem całego Zgromadzenia; posiada zwyczajną władzę rządzenia i rządzi Zgromadzeniem zgodnie z przepisami prawa kościelnego i Konstytucji. Służy całemu Zgromadzeniu poprzez wizytacje kanoniczne i częste kontakty, popiera jedność i owocne życie wspólne oraz czuwa nad wiernością charyzmatowi Zgromadzenia. Reprezentuje też urzędowo Zgromadzenie.

[88]

Rada generalna składa się z wikariusza generalnego i dwóch innych radnych. Wspierają oni przełożonego gene-

ralnego w zarządzaniu całym Zgromadzeniem. Przełożony generalny wraz ze swoją radą jest odpowiedzialny za całe Zgromadzenie i jego poszczególnych członków. Wprowadzają oni w życie decyzje kapituły generalnej i mają administracyjne upoważnienie do załatwiania wszystkich spraw wyznaczonych im przez prawodawstwo Kościoła i Zgromadzenia.

W wypadkach, w których do ważności wymagany jest czwarty radny, przełożony generalny, mianuje go *ad hoc* za zgodą swej rady.

[89]

Poszerzona rada generalna składa się z członków rady generalnej, przełożonych prowincjalnych, przełożonych regionalnych lub ich wikariuszy. Zadaniem poszerzonej rady generalnej jest wspieranie przełożonego generalnego w jego trosce o jedność i rozwój Zgromadzenia. Ma ona zasadniczo charakter doradczy, lecz Konstytucje mogą przyznać jej ściśle określone kompetencje. Poszerzona rada generalna, działając kolegialnie pod przewodnictwem przełożonego generalnego, wybiera poza czasem kapituły generalnej radnego generalnego, gdy urząd ten zawakuje. Sposób wyboru jest taki sam, jak podczas kapituły generalnej.

[90]

Kapitułę generalną tworzą następujące osoby z prawem głosu:

- a) przełożony generalny;
- b) członkowie rady generalnej;
- c) poprzednik przełożonego generalnego, który zakończył swoją kadencję na ostatniej kapitule generalnej;

- d) przełożeni prowincjalni lub ich wikariusze;
- e) przełożeni regionalni lub ich wikariusze;
- f) wybrani delegaci w każdej prowincji i wybrany delegat z każdego regionu albo ich wybrani zastępcy, zgodnie z regulaminem ustalonym przez kapitułę generalną;
- g) jeden wybrany delegat albo jego wybrany zastępca ze wszystkich domów bezpośrednio zależnych od przełożonego generalnego. Ten, kto uczestniczy w wyborze na delegata na kapitułę generalną w swojej prowincji lub regionie, nie ma głosu czynnego w tym wyborze.

Można wybrać delegatem każdego zakonnika, który przynajmniej od pięciu lat jest po ślubach wieczystych.

Liczba delegatów z wyboru musi być przynajmniej równa liczbie wszystkich innych członków, którzy wchodzi w skład kapituły z prawem głosu. Jeśli jednak pełna liczba wszystkich niewybranych członków, którzy wchodzi w skład kapituły z prawem głosu, przekracza liczbę tych z wyboru, wówczas prowincja, która ma największą ilość członków po ślubach wieczystych, wybiera jednego delegata więcej. Jeśli byłby potrzebny dodatkowy delegat, wybiera go kolejna prowincja, która ma największą ilość członków po ślubach wieczystych itd.

[91]

Aby kapituła mogła się ważnie zebrać na jakąkolwiek sesję, musi być obecna absolutna większość jej uczestników. Wszyscy posiadający prawo do głosowania muszą być jednak wezwani.

[92]

Kapituła rozpoczyna się dniem modlitwy. Przełożony generalny jest przewodniczącym kapituły. Przedstawia on zasadnicze tematy obrad, które między innymi muszą zawierać:

- a) regulamin, który musi być zatwierdzony przez kapitułę;
- b) sprawozdanie przełożonego generalnego o duchowym i materialnym stanie Zgromadzenia oraz wypełnieniu uchwał poprzedniej kapituły generalnej;
- c) sprawozdanie prokuratora generalnego;
- d) sprawozdanie sekretarza generalnego;
- e) sprawozdanie ekonomy generalnego;
- f) sprawozdanie promotora patrymonium Zgromadzenia;
- g) sprawozdanie koordynatora formacji;
- h) sprawozdanie przełożonych prowincjalnych z ich prowincji;
- i) sprawozdanie przełożonych regionalnych z ich regionów;
- j) propozycje do rozpatrzenia na kapitule;
- k) ocenę życia Zgromadzenia i wytyczne na przyszłość;
- l) wybór przełożonego generalnego i radnych generalnych.

[93]

Zmiany w Konstytucjach są dokonywane za zgodą dwóch trzecich spośród uczestników kapituły, posiadających głos czynny i głosujących „tak” lub „nie”, i wymagają

zatwierdzenia przez Stolicę Apostolską. Autentyczna interpretacja Konstytucji jest zastrzeżona dla Stolicy Świętej.

[94]

Wybór przełożonego generalnego i radnych generalnych odbywa się według niżej podanej ordynacji wyborczej. Za wybranego uważany jest ten, kto w którymkolwiek z pierwszych dwóch głosowań otrzymał bezwzględną większość głosów. Jeśli w pierwszych dwóch głosowaniach nie udało się osiągnąć bezwzględnej większości, to w trzecim głosowaniu kandydują tylko ci dwaj, którzy w drugim otrzymali największą ilość głosów (równość głosów rozwiązuje się przez starszeństwo pierwszych ślubów); oni sami jednak nie głosują. W wypadku równości głosów w trzecim głosowaniu ten jest uważany za wybranego, kto jest starszy pod względem pierwszych ślubów; jeśli je składali równocześnie, za wybranego uważa się starszego wiekiem.

Kolejność wyborów będzie następująca: przełożony generalny, wikariusz generalny i dwaj pozostali radni.

[95]

Wybór przełożonego generalnego ogłasza przewodniczący kapituły. Po ważnym wyborze i po przyjęciu go nowo wybrany przełożony generalny od razu obejmuje urząd i składa wyznanie wiary. W razie nieobecności wybranego należy go natychmiast powiadomić. Powinien on w ciągu ośmiu kanonicznych dni, licząc od powiadomienia o fakcie, oznajmić przewodniczącemu kapituły, czy przyjmuje wybór. Jeśli przybędzie po zamknięciu kapituły generalnej, wówczas składa wyznanie wiary przed członkami Domu Rzymskiego.

[96]

Kapituła generalna może ustanowić nową prowincję, jeżeli:

- a) istnieją przynajmniej trzy prawnie erygowane domy zakonne Zgromadzenia;
- b) należy do nich przynajmniej 30 członków Zgromadzenia po ślubach wieczystych;
- c) istnieje możliwość prowadzenia życia wspólnego pomiędzy członkami tych domów;
- d) istnieje samowystarczalność, tak pod względem personalnym, jak i materialnym;
- e) ustanowienie prowincji umożliwi sprawniejszą administrację i skuteczniejszy rozwój Zgromadzenia.

[97]

Kapituła generalna może utworzyć nowy region, jeżeli:

- a) istnieją przynajmniej dwa prawnie erygowane domy zakonne Zgromadzenia;
- b) należy do nich przynajmniej dziesięciu członków Zgromadzenia po ślubach wieczystych ;
- c) istnieje możliwość prowadzenia życia wspólnego pomiędzy członkami tych domów;
- d) istnieją perspektywy samowystarczalności, tak pod względem personalnym, jak i materialnym;
- e) ustanowienie regionu umożliwi sprawniejszą administrację i skuteczniejszy rozwój Zgromadzenia.

[98]

Kapitułę generalną zamyka przewodniczący kapituły za zgodą większości jej członków. Gdy jest on nieobecny, zam-

knięcia dokonuje ten, kto został przez niego wyznaczony na przewodniczącego kapituły. Kapituła generalna kończy się nabożeństwem liturgicznym.

[99]

Nadzwyczajną kapitułę generalną należy zwołać wówczas, gdy zażąda tego większość poszerzonej rady generalnej.

Przełożony generalny i jego rada

[100]

Przełożonym generalnym może zostać kapłan, przynajmniej dziesięć lat po ślubach wieczystych, który ukończył 35 rok życia. Jego kadencja trwa sześć lat. Może być wybrany ponownie tylko raz.

[101]

Przełożony generalny, osobiście lub przez swego delegata, przeprowadzi wizytację kanoniczną każdego domu Zgromadzenia przynajmniej dwa razy podczas swego urzędowania. Ma obowiązek zwizytować następujące osoby: profesów, nowicjuszy i kandydatów w programie przednowicjackim. Ma prawo również sprawdzić stan:

- a) domów, warunków bytowych;
- b) spraw majątkowych (inwestycje i darowizny);
- c) apostołatów i instytucji (szkoły, seminaria, parafie, kościoły itd.);
- d) ksiąg finansowych i dokumentów;
- e) bibliotek;
- f) archiwów.

Po odbyciu wizytacji powinien przedstawić publiczne sprawozdanie członkom prowincji, regionów lub domów, które bezpośrednio zależą od przełożonego generalnego.

[102]

Celem wizytacji kanonicznej jest pomoc w życiu zakonnym wspólnot oraz poszczególnych ich członków oraz zwrócenie uwagi na nadużycia.

Przełożony generalny przez wizytację będzie starał się umocnić jedność i owocność życia wspólnego i będzie czuł nad tym, aby członkowie pozostali wierni charyzmatowi Zgromadzenia. Z tego względu będzie dzielił się z braćmi radosnymi osiągnięciami Zgromadzenia i przedstawiał im jego potrzeby. Będzie umacniał przekonanie, że są oni członkami jednej miłującej się zmartwychwstańczej rodziny, oraz że z tego powodu każdy powinien być wrażliwy na potrzeby członków Zgromadzenia w innych prowincjach i regionach.

W rozmowach osobistych będzie zwracał uwagę na sprawy związane z życiem zakonnym, kapłańskim i apostołskim oraz z dyscypliną.

Wizytacja powinna się odbywać w atmosferze braterskiej miłości i zaufania oraz prowadzić do duchowego i apostołskiego rozwoju. Zakonnicy będą się starali o szczerść i otwartość, uznając przełożonego generalnego za ojca całego Zgromadzenia.

[103]

Przełożony generalny ma władzę:

- a) udzielać poszczególnym domom lub poszczególnym członkom czasowej dyspensy od zachowania

- pojedynczych przepisów Konstytucji w sprawach dyscyplinarnych, z obowiązkiem powiadomienia o tym przełożonego prowincji lub regionu;
- b) zatwierdzać przeniesienie na stałe lub czasowo członków jednej prowincji lub regionu do innej prowincji lub regionu, stosownie do uzgodnień zainteresowanych prowincji lub regionów; akt przeniesienia powinien być zarejestrowany w archiwum generalnym;
 - c) pozwalać zakonnikom na zmianę testamentu lub zarządu swą własnością;
 - d) udzielać kapłanowi, bez względu na to, czy jest członkiem naszego Zgromadzenia, czy też nie, władzy słuchania spowiedzi tych wszystkich, którzy przebywają w domu Zgromadzenia.

Za zgodą swej rady przełożony generalny może delegować uprawnienia zawarte w punktach c) i d) przełożonym prowincjalnym. Natomiast uprawnienia z punktu d) może delegować za zgodą swej rady przełożonym regionalnym, a nawet lokalnym.

[104]

Prawo kościelne i wewnętrzne Zgromadzenia wymaga, aby przełożony generalny uzyskał w niektórych wypadkach zgodę swoich radnych lub zasięgał ich opinii. Jeśli prawo wymaga zgody rady, przełożony generalny działa nieważnie, nie uzyskawszy jej; jeśli natomiast wymaga tylko wysłuchania jej zdania, nie jest obowiązany iść za opinią większości. Może iść za swoją własną, jeśli w sumieniu uważa ją za lepszą. Powinien jednak cenić zdanie radnych, zwłaszcza jeśli jest jednogłośnie, i nie działać wbrew niemu bez bardzo

ważnych powodów. Niniejsza zasada odnosi się także do wszystkich przełożonych Zgromadzenia.

[105]

Za wyjątkiem wyborów, które odbywają się w sposób opisany w artykule 94, tak w czasie kapituły generalnej, jak i w czasie posiedzeń rady generalnej oraz poszerzonej rady generalnej, we wszystkich głosowaniach, w których liczba głosów „za” i „przeciw” jest równa, decyzja należy do przełożonego generalnego.

[106]

Przełożony generalny potrzebuje do ważnego działania zgody swojej rady we wszystkich wypadkach określonych przez prawo powszechne i partykularne, szczególnie przy:

- a) rozpatrywaniu odwołań członków Zgromadzenia i wydawaniu odnośnych decyzji;
- b) zatwierdzaniu na urząd oraz usuwaniu z urzędu przełożonych prowincjalnych i regionalnych, wikariuszy prowincjalnych, jak i radnych prowincjalnych i regionalnych;
- c) proszeniu Stolicy Apostolskiej o wizytatora dla całego Zgromadzenia, a także mianowaniu wizytatora dla poszczególnych prowincji lub regionów;
- d) pozwalaniu na alienację (z wyjątkiem transakcji, o których mowa w kanonie 638 §3), jeżeli wchodząca w grę suma przekracza wysokość ustaloną przez *Ogólne dyrektorium odnośnie do dóbr doczesnych*, ale mieści się w granicach ustalonych przez Stolicę Świętą dla danego kraju;

- e) pozwalaniu na nadzwyczajne akty administracyjne, w które nie wchodzi alienacja (z wyjątkiem transakcji, o których mowa w kanonie 638 §3), jeżeli wchodząca w grę suma przekracza wysokość ustaloną przez *Ogólne dyrektorium odnośnie do dóbr doczesnych*;
- f) udzielaniu zwolnienia ze ślubów czasowych;
- g) erygowaniu, przenoszeniu na inne miejsce lub znoszeniu nowicjatu;
- h) pozwalaniu kandydatowi, w szczególnych wypadkach i w drodze wyjątku, na odbywanie ważnie nowicjatu w jakimkolwiek domu Zgromadzenia, innym niż dom nowicjacki, pod kierunkiem doświadczonego zakonnika, który będzie jego mistrzem;
- i) przyjmowaniu ponownie członka, który ukończył nowicjat i legalnie po złożeniu ślubów opuścił Zgromadzenie, bez obowiązku powtarzania nowicjatu. Dla ponownie przyjętego członka przełożony generalny wraz z radą określi okres próby, który należy zachować przed złożeniem ślubów czasowych i wieczystych;
- j) udzielaniu prowincji lub regionowi pozwolenia na otwarcie nowego domu zakonnego poza krajem, w którym znajduje się siedziba zarządu prowincji lub regionu;
- k) znoszeniu założonych domów po konsultacji z ordynariuszem miejsca;
- l) udzielaniu kandydatom do święceń dyspensy od braku kanonicznego wieku (do roku);
- m) zezwalaniu na trzecią kadencję przełożonego miejscowego;
- n) udzielaniu kapłanom dyspensy od nieregularności *ex defectu* i *ex delicto* zgodnie z prawem powszechnym, aby umożliwić im odprawianie Mszy św.;

- o) pozwalaniu członkom na zrzeczenie się części lub całości patrymonium;
- p) udzielaniu z ważnych przyczyn zakonnikowi po ślubach wieczystych indultu eksklaustracji na okres nie dłuższy niż trzy lata. Jeśli członek jest kapłanem, wówczas konieczna jest uprzednia zgoda ordynariusza miejsca, w którym zakonnik będzie mieszkał.

[107]

Przełożony generalny za zgodą poszerzonej rady generalnej może:

- a) usunąć członka rady generalnej, ale zawsze za aprobatą Stolicy Apostolskiej;
- b) podjąć decyzję, jaki wkład finansowy mają wносить do kurii generalnej poszczególne prowincje, regiony i domy bezpośrednio zależne od przełożonego generalnego oraz jaka pomoc powinna być udzielona przez kurię generalną poszczególnym domom, regionom lub prowincjom znajdującym się w potrzebie;
- c) zwołać nadzwyczajną kapitułę generalną;
- d) w razie konieczności zadecydować poza czasem kapituły generalnej, jakie domy będą bezpośrednio zależne od przełożonego generalnego;
- e) przenieść zakonnika z jednej prowincji, regionu czy domu bezpośrednio zależnego od przełożonego generalnego do innej prowincji, regionu lub domu bezpośrednio zależnego od przełożonego generalnego, gdy zachodzi nagle potrzeba albo nie można było dojść do porozumienia z przełożonym prowincjalnym lub regionalnym, któremu zakonnik podlega.

We wszystkich innych sprawach dotyczących dobra Zgromadzenia, poszerzona rada generalna spełnia rolę doradczą z zachowaniem artykułu 89.

[108]

Poszerzona rada generalna zbierze się przynajmniej raz w roku. Dwie trzecie wszystkich członków stanowi *quorum*.

Zebrania poszerzonej rady generalnej powinny zawierać:

- a) sprawozdania członków rady generalnej z obowiązków i funkcji im powierzonych;
- b) sprawozdania przełożonych prowincjalnych i regionalnych z ważniejszych wydarzeń w prowincji lub regionie;
- c) sprawozdania finansowe ekonomy generalnego i ekonomów z każdej prowincji lub regionu;
- d) sprawozdanie postulatora generalnego;
- e) dzielenie się planami na kapituły generalne, prowincjalne i regionalne;
- f) informacje dotyczące statusu członków Zgromadzenia żyjących w sytuacjach nieregularnych;
- g) sprawozdanie z realizacji uchwał kapituły generalnej, kapituł prowincjalnych i regionalnej.

[109]

Wówczas gdy prawo wymaga głosowania wszystkich członków rady generalnej, radni nieobecni na posiedzeniu rady przekażą swój głos na piśmie lub w inny dostępny sposób. Takie postępowanie nie może stać się regularną praktyką, lecz musi być ograniczone do wypadków naglących.

[110]

Przełożony generalny może zrezygnować ze swojego urzędu jedynie za zgodą Stolicy Świętej. Jeżeli urząd przełożonego generalnego zawakuje, wikariusz generalny zostaje przełożonym generalnym i urząd ten sprawuje aż do następnej zwyczajnej kapituły generalnej.

[111]

Wikariusz generalny jest wybierany na ten sam okres, co przełożony generalny i posiada władzę zwyczajną zastępczą. Może nim zostać kapłan przynajmniej dziesięć lat po ślubach wieczystych, który ukończył 35 rok życia. Pomaga przełożonemu generalnemu i uczestniczy w jego posługiwaniu Zgromadzeniu. Wikariusz generalny zastępuje przełożonego generalnego w czasie jego nieobecności lub niemożności sprawowania przez niego urzędu. Do jego zadań należy także przygotowanie i koordynowanie dorocznych zebrań poszerzonej rady generalnej.

[112]

Radni generalni pełnią swój urząd przez sześć lat i mogą być ponownie wybrani. Radnym generalnym może być wybrany zakonnik przynajmniej dziesięć lat po ślubach wieczystych, który ukończył 35 rok życia.

Gdyby zawakował urząd radnego generalnego, przełożony generalny zwoła poszerzoną radę generalną, która dokona wyboru nowego radnego. Będzie on sprawował funkcję do końca kadencji rady generalnej.

[113]

Przełożony generalny, po wysłuchaniu rady, w ciągu trzech miesięcy od zakończenia kapituły generalnej wyznaczy funkcje wikariuszowi generalnemu oraz dwóm pozostałym radnym. Funkcje te obejmują obowiązki prokuratora generalnego i sekretarza generalnego. Radnym mogą być wyznaczone również następujące funkcje: ekonoma generalnego, archiwisty generalnego, promotora patrymonium wspólnoty, koordynatora formacji. Jeśli uzna się za stosowne, jedna osoba może pełnić wiele funkcji. Z wyjątkiem urzędu prokuratora generalnego i sekretarza generalnego, funkcje te mogą być przydzielone osobom, które nie są radnymi, tak jednak, żeby termin ich urzędowania wygaś z zamknięciem następnej kapituły generalnej.

[114]

Prokurator generalny jest członkiem rady generalnej. Mianuje go przełożony generalny po wysłuchaniu zdania rady, na ten sam okres urzędowania, co przełożony generalny. Działając za zgodą przełożonego generalnego i jego rady, jest oficjalnym łącznikiem ze Stolicą Apostolską i przygotowuje dla niej sprawozdania. Z polecenia przełożonego generalnego i jego rady prosi Stolicę Apostolską o potrzebne uprawnienia, dyspensy i indulty, czy to dla całego Zgromadzenia czy też prowincji, regionów, domów bądź poszczególnych członków. Stara się, aby dokumenty Stolicy Apostolskiej dotyczące w jakikolwiek sposób życia zakonnego i Zgromadzenia były znane w prowincjach, regionach i domach zależnych od przełożonego generalnego. Prokurator generalny sprawuje kontrolę i doradza Zgromadzeniu w zakresie spraw prawnych i pomaga przy uaktual-

niania Konstytucji i statutów, tak aby były one zgodne z nowym prawodawstwem kościelnym.

[115]

Sekretarz generalny jest członkiem rady generalnej, a mianuje go przełożony generalny, po wysłuchaniu zdania rady, na ten sam okres urzędowania, co przełożony generalny. Protokołuje zebrania rady generalnej, prowadzi bieżące archiwum, jest odpowiedzialny za oficjalną korespondencję. Rozsyła bieżące informacje o Zgromadzeniu oraz redaguje i rozpowszechnia wśród wszystkich jego członków oficjalny periodyk kurii generalnej.

[116]

Ekonomo generalnego mianuje za zgodą swojej rady przełożony generalny na okres nie dłuższy niż do najbliższej kapituły generalnej. Pod nadzorem przełożonego generalnego i jego rady, zarządza on dobrami doczesnymi Zgromadzenia zgodnie z przepisami prawa kanonicznego i cywilnego. Przechowuje testamenty i zapisy na rzecz Zgromadzenia oraz nimi administruje. Sprawdza roczne sprawozdania finansowe z poszczególnych prowincji, regionów i domów bezpośrednio zależnych od przełożonego generalnego. Składa sprawozdania finansowe na posiedzeniach poszerzonej rady generalnej i podczas kapituły generalnej. Jeśli nie jest członkiem rady generalnej, będzie wzywany na jej posiedzenia wówczas, gdy będą omawiane sprawy finansowe.

[117]

Promotor patrymonium wspólnoty popiera badania i publikacje materiałów dotyczących historii i duchowości

Zgromadzenia oraz koordynuje prace Międzynarodowej Komisji Studiów Zmartwychwstańczych.

Koordynator formacji jest przewodniczącym Międzynarodowej Komisji Formacji. Jako organ stały komisja ta ma za zadanie popierać, zgodnie z Konstytucjami Zgromadzenia, międzynarodową współpracę oraz dzielenie się informacjami i doświadczeniami na polu formacji – ze szczególnym uwzględnieniem historii, duchowości, tradycji i współczesnych programów formacji Zgromadzenia. Koordynator pomaga w ustalaniu programów formacyjnych zgodnych z charyzmatem i misją Zgromadzenia.

Archiwista generalny jest odpowiedzialny za archiwum historyczne generalatu.

[118]

Jako przełożony całego Zgromadzenia, generał nie może głosować w żadnej prowincji ani regionie. Radni generalni należą do swoich prowincji, regionów lub tych domów, które bezpośrednio zależą od przełożonego generalnego i mają prawo do głosu czynnego.

Członkowie przebywający w domu generalnym, z wyjątkiem przełożonego generalnego, tworzą oddzielny dom zakonny. Generał, za zgodą swej rady, mianuje dla tego domu przełożonego, a członkowie domu wybiorą następnie dwóch radnych. Każdy członek mieszkający w domu generalnym, z wyjątkiem przełożonego generalnego, może być mianowany przełożonym. Przy wyborze przełożonego prowincjalnego lub regionalnego i radnych w swojej własnej prowincji lub regionie, wszyscy członkowie – oprócz radnych generalnych – zachowują głos czynny i bierny w prowincji lub regionie. Radni generalni zachowują tylko głos czynny.

Zarząd prowincjalny i regionalny

[119]

Kapituła prowincjalna lub regionalna, którą tworzą członkowie prowincji lub regionu po ślubach wieczystych, z uwzględnieniem wymogów statutów, powinna mieć taki skład, żeby cała prowincja lub region były na niej odpowiednio reprezentowane. Zbierze się ona przynajmniej raz na trzy lata. Kapituła reprezentuje wszystkich członków prowincji lub regionu i jest najwyższą, nadzwyczajną władzą w prowincji lub regionie. Dokonuje ona oceny życia wspólnoty i prac apostołskich podjętych przez wspólnotę prowincjalną lub regionalną oraz ocenia perspektywę rozwoju na przyszłość. Kapituły prowincjalne i regionalne przygotowują zagadnienia i propozycje do przedstawienia na kapitule generalnej. Kapituła prowincjalna, poprzedzająca kapitułę generalną, wybiera delegatów na kapitułę generalną.

[120]

Kapituły prowincjalne i regionalne ustalają statuty dla swoich wspólnot. Stają się one obowiązujące z chwilą stwierdzenia przez przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, że nie są sprzeczne z Konstytucjami i ich duchem, oraz po promulgowaniu przez przełożonego prowincjalnego lub regionalnego.

[121]

Przełożony prowincjalny, wspomagany przez wikariusza prowincjalnego i radę prowincjalną, jest najwyższą zwyczajną władzą w prowincji. Posiada władzę personalną, jest odpowiedzialny za całą prowincję i w jej imieniu występuje

je na zewnątrz. Członkowie rady prowincjalnej wybierani są spośród zakonników po ślubach wieczystych tejże prowincji. Przełożony prowincjalny ze swoją radą koordynuje, kieruje i aktywizuje apostołat tak wewnętrzny, jak i zewnętrzny całej prowincji, poprzez ścisły kontakt z poszczególnymi członkami i lokalnymi wspólnotami.

[122]

Przełożony regionalny posiada władzę delegowaną od przełożonego generalnego. Pomocą służą mu radni. Odpowiedzialność jego jest analogiczna do odpowiedzialności przełożonego prowincjalnego, omówionej w poprzednim artykule.

[123]

Przełożonym prowincjalnym lub regionalnym może zostać kapłan po upływie dziesięciu lat od złożenia ślubów wieczystych, który ukończył 35 rok życia. Jego kadencja trwa trzy lata. Może być na ten urząd wybrany ponownie, lecz nie dłużej niż przez trzy kolejne kadencje. Sposób wyboru powinien być określony przez statuty prowincjalne lub regionalne. Nowo wybrany przełożony prowincjalny lub regionalny obejmuje urząd w wyznaczonym czasie, gdy przełożony generalny, za zgodą swojej rady, zatwierdzi jego wybór. Przed rozpoczęciem kadencji przełożony prowincji lub regionu złoży wyznanie wiary przed przełożonym generalnym lub jego delegatem.

[124]

Wikariusz prowincjalny i regionalny wybierany jest zgodnie z przepisami statutów prowincjalnych lub regional-

nych. Jest on najbliższym współpracownikiem przełożonego prowincjalnego i regionalnego.

Wikariusz prowincjalny posiada władzę zwyczajną zastępczą. Może nim zostać kapłan przynajmniej dziesięć lat po ślubach wieczystych, który ukończył 35 rok życia.

[125]

Członkowie rad prowincjalnych i regionalnej są wybierani spośród będących po ślubach wieczystych zakonników swoich prowincji lub regionu. Wszyscy radni obejmują urzędowanie po zatwierdzeniu przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady. Radni regionalni pełnią w regionie te same funkcje, co radni prowincjalni w prowincji.

[126]

Prowincja stanowi związek domów zakonnych Zgromadzenia będących pod władzą jednego przełożonego. Prowincja posiada osobowość prawną, a przełożony prowincji należy do wyższych przełożonych oraz posiada władzę zwyczajną i własną.

[127]

Region jest to połączenie domów zakonnych Zgromadzenia pod władzą jednego przełożonego. Posiada on osobowość prawną. Przełożony regionalny nie jest przełożonym wyższym; posiada władzę delegowaną od przełożonego generalnego.

[128]

Członek prowincji lub regionu właściwie skierowany do pracy w miejscu, w którym jego prowincja lub region nie

ma własnego domu, a posiada go natomiast inna prowincja lub region, powinien czasowo przynależeć do nowej prowincji lub regionu i zostać przydzielony do jakiegoś domu zakonnego. W sprawach lokalnych natury prawnej i finansowej, jak również dotyczących porządku dziennego i praktyk zakonnych jest on jego członkiem z głosem biernym oraz czynnym i podlega miejscowemu przełożonemu. W sprawach dotyczących prowincji, regionu czy całego Zgromadzenia, na podstawie czasowego przeniesienia do nowej prowincji lub regionu, nabywa on tam wszystkie przysługujące mu prawa. Statuty prowincjalne i regionalne określają, jakich urzędów nie może pełnić. W każdej chwili może on wnieść prośbę o stałe członkostwo w nowej prowincji lub regionie.

[129]

Przełożony prowincjalny po wysłuchaniu swej rady może:

- a) przyjmować i usuwać kandydatów do pierwszej formacji, jak i wydalić nowicjuszy;
- b) pozwalać na przerwę w odbywaniu nowicjatu;
- c) przedłużać okres nowicjatu, lecz nie dłużej niż o pół roku;
- d) pozwalać dla słusznej przyczyny na przyspieszenie pierwszej profesji, ale nie więcej niż o piętnaście dni, oraz ślubów wieczystych, lecz nie więcej niż o trzy miesiące;
- e) pozwalać na złożenie pierwszych ślubów poza nowicjatem;
- f) zatwierdzać kandydatów do posługi lektora i akolity;
- g) udzielać pozwolenia na publikacje;

- h) wyznaczać lub mianować, po konsultacji z członkami wspólnoty, zwyczajnych spowiedników dla domów formacyjnych; jednakże członkowie nie mają obowiązku spowiadania się u nich.

Powyższe władze mogą być delegowane przez przełożonego generalnego przełożonemu regionalnemu, który może z nich korzystać po wysłuchaniu swej rady.

[130]

Przełożony prowincjalny i regionalny będą regularnie składali przełożonemu generalnemu sprawozdanie z ważniejszych decyzji i działań w prowincji lub w regionie oraz odnośnie do wykonania poleceń zawartych w protokole powizytacyjnym.

[131]

Przełożony prowincjalny i regionalny, osobiście lub przez delegata, przynajmniej raz w czasie trzyletniej kadencji, przeprowadzą kanoniczną wizytację każdego domu prowincji lub regionu. Cel i przedmiot wizytacji prowincjalnej lub regionalnej jest analogiczny do wizytacji generalnej. Na zakończenie wizytacji wizytator prowincjalny lub regionalny przedstawi członkom domu, który wizytował, sprawozdanie. Sprawozdanie z wyników wizytacji wysła też przełożonemu generalnemu. Wizytacja prowincjalna lub regionalna nie jest obowiązkowa w tym roku, w którym przypada wizytacja generalna.

[132]

Troszcząc się o dobro duchowe i materialne prowincji lub regionu, przełożony prowincjalny lub regionalny jest

zobowiązany do przestrzegania postanowień kapituły prowincjalnej lub regionalnej, statutów prowincjalnych lub regionalnych, dyrektorów odnośnie do dóbr doczesnych, decyzji czy sugestii swej rady. Prowincjał lub przełożony regionalny powinien również brać pod uwagę sprawozdania komisji prowincjalnych lub regionalnych.

[133]

Przełożony prowincjalny może za zgodą swej rady:

- a) zatwierdzić lub odrzucić kandydatów do nowicjatu, ślubów czasowych i wieczystych;
- b) zatwierdzić lub odrzucić kandydatów do święceń, włącznie z wystawieniem dymisorii do diakonatu lub prezbiteratu;
- c) zakładać domy w kraju, w którym znajduje się dom prowincjalny, za pisemną zgodą ordynariusza miejsca;
- d) wyznaczać i zmieniać skład osobowy placówek, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych;
- e) wyznaczać proboszczów i administratorów parafii oraz przedstawiać ich do zatwierdzenia ordynariuszowi miejsca;
- f) pozwalać na nadzwyczajne akty administracyjne, które odnoszą się do dóbr doczesnych, w granicach ustalonych przez *Ogólne dyrektorium odnośnie do dóbr doczesnych*, pod warunkiem że nie dotyczą one alienacji przedmiotów zastrzeżonych (por. Kanon 638 §3) ani też alienacji, której wysokość przekracza granice ustalone dla danego kraju przez Stolicę Świętą;
- g) prosić przełożonego generalnego i jego radę o usunięcie członków;

- h) udzielać pozwoleń na przebywanie poza domem zakonnym Zgromadzenia na okres do jednego roku, pamiętając o ograniczeniach prawa ogólnego;
- i) przysyłać do archiwum prowincjalnego i generalnego szczegółowe informacje dotyczące zakonnika automatycznie wydalonego zgodnie z prawem Kościoła;
- j) działać we wszystkich innych wypadkach, w których prawo powszechne lub partykularne wymaga zgody jego rady;
- k) wydawać dyspozycje odnośnie do dóbr domu, który został zniesiony.

Powyższe uprawnienia, z wyjątkiem punktu b), mogą być delegowane przez przełożonego generalnego przełożonemu regionalnemu, który może z nich korzystać za zgodą swojej rady.

[134]

Przełożony prowincjalny czy regionalny powinien uczestniczyć we wszystkich spotkaniach poszerzonej rady generalnej. Z poważnego powodu może go zastąpić wikariusz.

Wspólnota lokalna

[135]

Siła naszego Zgromadzenia jest zależna od intensywności życia duchowego i owocnego apostołatu każdej lokalnej wspólnoty. Z tego powodu poszczególne domy muszą być wspólnotami chrześcijańskimi pełnymi życia, w

których wyraża się i wzrasta wiara, nadzieja i miłość każdego zakonnika. Wiara wyraża się i wzrasta wówczas, gdy dzielimy się naszymi chrześcijańskimi wartościami, celebrujemy razem Eucharystię i wspólnie się modlimy. Nadzieja wyraża się i wzrasta wówczas, gdy dzielimy się naszymi smutkami i radościami, dodajemy sobie odwagi i pomagamy w osiągnięciu naszych duchowych i apostoelskich celów. Miłość wyraża się i wzrasta, gdy wzajemnie staramy się okazać sobie troskę, współczucie i Chrystusowe przebaczenie; gdy poprzez szczerą miłość w stosunku do wszystkich zakonników, z którymi przypadło nam żyć w danej wspólnotcie lokalnej, staramy się być znakiem nieograniczonej miłości Boga.

[136]

Wzorem każdej chrześcijańskiej wspólnoty jest Trójca Święta, w której Duch Święty jest węzłem miłości pomiędzy Ojcem i Synem. Ten sam Duch uzdolnił pierwszych chrześcijan do zbudowania wspólnoty, w której panował „jeden duch i jedno serce” (Dz 4,32). Wspólnoty lokalne winny świadczyć o obecności Ducha Świętego będącego gwarantem więzi miłości między zakonnikami. Miłość ta będzie obecna, gdy stosunki pomiędzy nami zostaną oparte na otwartości, zaufaniu, zrozumieniu i akceptacji. Dzięki mocy Ducha Świętego możemy stać się widzialnym znakiem tego, że można żyć razem w miłości zgodnie z zasadami ewangelicznymi. Nasze życie wspólnotowe będzie także wzorem dla tych wspólnot chrześcijańskich, które powstaną dzięki naszym wysiłkom apostoelskim; te zaś staną się wzorem dla innych wspólnot w Kościele lokalnym.

[137]

Bogdan Jański założył nasze Zgromadzenie, wierząc, że społeczeństwo może zmartwychwstać tylko w strukturach wspólnot chrześcijańskich, które będą żyć w miłości prawdą objawioną przez Jezusa. Realizacja jego wizji wzywa nas do zakładania żywotnych i widocznych wspólnot lokalnych, co stanowi istotny element posłannictwa Zgromadzenia. Takie widzenie jego posłannictwa pomoże zakonnikowi zrozumieć, że czas i energie, które poświęca on na to, by nasze własne domy stały się pełną życia wspólnotą chrześcijańską, nie czynią apostołatu mniej owocnym, a wręcz przeciwnie, są jego istotnym wyrazem.

[138]

Każdy dom będzie realizował swój program duchowy i apostołskie posłannictwo w oparciu o lokalne decyzje, ale zawsze w zgodzie z duchem Zgromadzenia oraz przepisami naszych Konstytucji oraz statutów prowincjalnych i regionalnych. Wymaga to kierownictwa przełożonego lokalnego, nawet wtedy, gdy podkreśla się zachowanie ducha kolegialności.

[139]

Zebrania wspólnoty lokalnej były ważnym elementem w życiu wierzących, których zgromadził Bogdan Jański. W czasie zebrań lokalnych zakonnicy oceniają swoje życie i posłannictwo w świetle Ewangelii, charyzmatu Zgromadzenia i znaków czasu. Ponadto muszą oni sobie wzajemnie pomagać, zachęcać się i doceniać się nawzajem oraz wzywać się do nawrócenia poprzez coraz wierniejszą odpo-

wiedź na Jezusowe wartości. Kiedy ufamy sobie na tyle, by mówić prawdę w miłości, wówczas napięcia codziennego życia mogą być zredukowane lub nawet całkowicie wyeliminowane poprzez doświadczenie pojednania.

[140]

Każdy dom powinien ustanowić swój porządek, gdzie będzie wyznaczony czas na modlitwę, posiłki, odpoczynek, sprawowanie liturgii i milczenie. Przestrzeganie tego porządku nie powinno być bezwzględne, ale nacechowane atmosferą spokoju i elastyczności, tak aby zachować równowagę pomiędzy potrzebami życia wspólnotowego i słusznymi potrzebami osobistymi.

[141]

Gościnność jest dla nas ważną wartością i stanowi okazję do dania świadectwa o prawdziwie chrześcijańskim życiu wspólnotowym. Gościnność należy zawsze okazywać w duchu serdeczności, a równocześnie roztropności i wrażliwości na potrzeby zakonników, aby zachować właściwą ciszę i prawo do prywatności oraz miejsca ściśle zarezerwowane dla zakonników.

[142]

Chorzy i starsi wiekiem mają specjalne prawo do naszego osobistego i wspólnotowego zatroskania. Chorzy są dla nas wezwaniem do braterskiej posługi we wspólnocie. Starszym należy zawsze okazywać wdzięczność, szacunek oraz należną opiekę w miejscach ich zamieszkania.

[143]

Erygowane domy zakonne ze swoimi członkami stanowią podstawowe jednostki prawne w Zgromadzeniu. Nowy dom zakonny może być erygowany, jeśli posiada przynajmniej trzech członków. W razie potrzeby wyższy przełożony, za zgodą swej rady, może połączyć członków kilku rezydencji w jeden dom zakonny.

[144]

Każdy dom zakonny zazwyczaj należy do prowincji lub regionu. Jednakże dla ułatwienia administracji niektóre domy mogą być pod bezpośrednią władzą przełożonego generalnego.

[145]

Przełożonym lokalnym może zostać kapłan naszego Zgromadzenia po pięciu latach od ślubów wieczystych. Okres urzędowania przełożonego lokalnego nie powinien przekraczać dwu kadencji (sześciu lat). Przełożony generalny ma prawo zatwierdzić go za zgodą swej rady na trzecią trzyletnią kadencję. Po jej upływie warunkiem mianowania na urząd przełożonego, także w innym domu, jest przynajmniej roczna przerwa. Przełożony wyższy i regionalny nie może być przełożonym lokalnym bezpośrednio po ustaniu swego urzędowania, ale musi być również zachowana roczna przerwa. Statuty prowincjalne lub regionalne ustalą, w jaki sposób członkowie domu uczestniczą w wybieraniu przełożonego. Jeśli jest on wybierany przez członków domu, konieczne staje się zatwierdzenie przez przełożonego wyższego za zgodą jego rady; jeśli mianowany, to powinna mieć miejsce wcześniejsza konsultacja z każdym członkiem tegoż domu.

Przełożony wyższy za zgodą swojej rady może usunąć lub przenieść przełożonego miejscowego na inne stanowisko ze względu na dobro Zgromadzenia lub dobro samego przełożonego, albo wówczas, gdy przełożony zaniebduje wykonywanie obowiązków swojego urzędu.

[146]

Domy prawnie erygowane powinny wybrać dwóch spośród swoich członków, żeby służyli jako radni domowi. Pierwszy wybrany radny jest zastępcą przełożonego i zastępuje go w czasie jego nieobecności. Radni domowi służą domowi i przełożonemu zgodnie z przepisami statutów prowincjalnych lub regionalnych. Wybranych radnych zatwierdza na urzędzie przełożony wyższy za zgodą swojej rady.

[147]

Zakonnik powinien mieszkać w jakimś domu zakonnym Zgromadzenia, w którym będzie mógł brać udział we wspólnych modlitwach i uczestniczyć w życiu miejscowej wspólnoty. Jeśli mieszkanie w domu zakonnym jest niemożliwe, powinien być przyłączony do jakiegoś innego domu Zgromadzenia. Wówczas podlega przełożonemu tego domu w sprawach należących do życia zakonnego.

III FORMACJA

Zasady formacji

[148]

Zgromadzenie nasze pragnie, aby formacja zakonna jego członków odbywała się zgodnie z wytycznymi Kościoła. W zaleceniach Kościoła zawiera się wielka troska o odpowiedni ludzki, duchowy, doktrynalny, pastoralny i zawodowy rozwój zakonników. Te zalecenia kładą również nacisk na zachowanie ducha Założycieli oraz głębsze zrozumienie charyzmatu i misji Zgromadzenia.

[149]

Proces formacji rozpoczyna się od odpowiedzi poszczególnego kandydata na wezwanie Chrystusa do osobistego naśladowania Jego życia w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie poprzez życie w naszym Zgromadzeniu. Podobnie jak Samuel, który usłyszawszy po raz pierwszy wezwanie Pana, nie wiedział, kto do niego mówi i czego od niego wymaga, tak i każdy, kto rozpoczyna życie zakonne, potrzebuje pomocy, żeby mógł pojąć naturę, godność i doniosłość swego powołania. Ponieważ rzeczywistość tego powołania jest podstawą całej formacji, formatorzy muszą w imieniu Zgromadzenia rozpoznać i potwierdzić jego obecność. Dobra wola kandydata nie wystarcza. Zgromadzenie wierzy, że

słowa Chrystusa skierowane poprzez chrzest do wszystkich chrześcijan: „Nie wyście mnie wybrali, ale ja was wybrałem” (J 15,16), są równie prawdziwe w odniesieniu do powołania do życia konsekrowanego w Zgromadzeniu.

[150]

Każde Chrystusowe wezwanie jest przede wszystkim wezwaniem do osobistej świętości. Profesja zakonna przyczynia się do zażyłej osobistej więzi z Bogiem Trójosobowym. Ona to, zakorzeniona w sakramencie chrztu świętego, uzdalnia zakonników do uczestnictwa w Chrystusowym оголоczeniu samego siebie³² i w Jego życiu w Duchu Świętym³³. Z tego względu formacja zmierza w pierwszym rzędzie do tego, aby wychować zakonnika do głębszego uczestnictwa w Tajemnicy Paschalnej, dzięki któremu, kierowany Duchem Świętym, umiera on dla samego siebie, aby żyć z Chrystusem w Bogu.

[151]

Profesja zakonna dokonuje się w Kościele i poprzez Kościół. Zakonnik zobowiązuje się podjąć w szczególny spo-

³² „(...) lecz огоłosił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi” (Flp 2,7).

³³ „A jeżeli mieszka w was Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, co wskrzesił Chrystusa (Jezusa) z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha. Jesteśmy więc, bracia, dłużnikami, ale nie ciału, byśmy żyć mieli według ciała. Bo jeżeli będziecie żyli według ciała, czeka was śmierć. Jeżeli zaś przy pomocy Ducha uśmiercać będziecie ciału – będziecie żyli” (Rz 8,11-13).

sób misję Kościoła i poświęcić swoje życie na jego służbę. Z tego powodu nasza formacja jest eklezjalna, to znaczy zmierza do tego, aby zakonnik był świadomy swego uczestnictwa w misji Kościoła i tak rozwijał swe talenty, by był zdolny do prowadzenia apostołatu i do szerzenia królestwa Bożego. Zakonnicy rozumieją, że działalność apostołska, zakorzeniona w kontemplacji i z nią połączona, należy do istoty życia zakonnego, ponieważ jest ona świętą służbą i dziełem miłości powierzonym im przez Kościół, aby je realizowali w jego imieniu.

[152]

W formacji zakonnej – zgodnie z tradycją Zgromadzenia – Maryja będzie ukazywana jako wzór. Ona jest doskonałym uczniem Jezusa i wzorem dla wszystkich, którzy są wezwani, by być Jego uczniami. Jej wiara uzdolniła Ją do przyjęcia daru Bożej miłości i do ufności w spełnienie się wszystkich danych Jej obietnic³⁴. Jej nadzieja uzdolniła Ją do zdania się na moc Ducha Świętego, aby uformował w Niej Jezusa. Jej miłość uzdolniła Ją do samozaparcia i radośnej służby. Jej posłuszeństwo uzdolniło Ją do współpracy ze wszystkim, co Bóg dla Niej zaplanował. W swej pokorze przyjęła własną małość, chociaż równocześnie uznawała i głosiła wielkość dzieł, które Bóg w Niej i przez Nią dokonywał. Nasi zakonnicy staną się wierniejszymi uczniami Jezusa, jeśli będą naśladować Maryję, polegać na Niej i z Nią będą zdążać do Chrystusa.

³⁴ „Błogosławiona [jest], która uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Jej od Pana” (Łk 1,45).

[153]

Modlitwa powinna być w samym centrum formacji zakonnej. Zakonnicy będą wprowadzani nie tylko w różne formy modlitwy, ale także – w czasie przeznaczonym na codzienną modlitwę – mają głęboko przeżywać obecność Boga w ich życiu. Ich modlitwa powinna być ciągła i wytrwała, tak aby ich studiowanie, apostołat i jakakolwiek inna działalność wypływały z rozmodlonego serca, stale zjednoczonego z Bogiem, naszym Niebieskim Ojcem.

[154]

Modlitwa i wzrost duchowy dokonują się przede wszystkim w głębi serca. Jest więc sprawą zasadniczej wagi, aby każdy szukał i mógł znaleźć w formacji właściwe i kompetentne kierownictwo duchowe. Jest ono różne od tego, jakie otrzymuje się na forum zewnętrznym od formatorów czy też od spowiedników. Jeśli chodzi o spowiednika, to przy jego wyborze nie można nikogo zmuszać; każdy posiada tu podstawową wolność wyboru.

[155]

Owocem formacji ma być zakonnik zintegrowany i dojrzały. Jest więc rzeczą ważną, aby pomóc kandydatowi rozwijać równocześnie wszystkie aspekty jego osobowości i wszystkie uzdolnienia: fizyczne, uczuciowe, intelektualne, duchowe i społeczne.

[156]

Do pełnego urzeczywistnienia wszystkich możliwości swego powołania zakonnik potrzebuje sprzyjającego środo-

wiska. Zgromadzenie stara się stworzyć atmosferę wolności połączoną z jasno określoną odpowiedzialnością osobistą. Młody zakonnik powinien otrzymać swobodę w realizacji własnych inicjatyw i zdolności twórczych oraz w rozwijaniu swoich talentów; powinien także być zachęcany do używania tej wolności dla dobra wspólnoty, w której żyje. W praktykowaniu wolności największe znaczenie ma zaufanie, dialog i wzajemne zrozumienie. Takie odpowiedzialne korzystanie z wolności wzmocni wartość posłuszeństwa, ponieważ zakonnik w miarę rozwoju powinien coraz bardziej przechodzić od zewnętrznej uległości wobec władzy do zdrowej współodpowiedzialności za pracę Zgromadzenia i jego dobro. Korzystanie z wolności i odpowiedzialności powinno dokonywać się stopniowo, stosownie do wieku i dojrzałości poszczególnych zakonników.

[157]

Między zakonnikami i tymi, którzy sprawują władzę, powinna istnieć jedność serca i umysłu. Ta jedność zakłada wspólną odpowiedzialność za obecne i przyszłe dobro Zgromadzenia. Sprzyja ona praktyce braterskiego upomnienia, a wyklucza strach i wzgląd ludzki, które powstrzymują zakonnika od dzielenia się ze swym bratem, czy też – jeśli zachodzi taka potrzeba – z właściwą władzą, wiedzą o poważnych brakach któregoś ze współbraci.

[158]

Największe postępy w osobowym rozwoju zakonnika dokonują się wtedy, gdy wśród wszystkich członków panuje zaufanie i szacunek. Zaufanie i szacunek są wzmacniane przez zachętę oraz szczerą akceptację i opierają się na praw-

dzie i miłości. Miłość wpływająca z prawdy musi stać się siłą dominującą w całym procesie wychowania³⁵.

[159]

Rozwój człowieka dokonuje się stopniowo, etapami, a łaska Boża uwzględnia naturę ludzką. Dlatego formacja powinna brać pod uwagę – tak przy teoretycznej nauce o pełni życia chrześcijańskiego i zakonnego, jak i jego praktyce – stopniowy oraz ciągły rozwój. To samo należy wziąć pod uwagę przy kształtowaniu zdrowych przekonań, prowadzących do dojrzałych decyzji i całkowitego poświęcenia. Dla kleryków formacja ta będzie miała miejsce w środowisku przednowicjackim, nowicjackim i seminaryjnym. Dla braci współpracowników – w okresie przednowicjackim, w nowicjacie i junioracie. Naturę i czas trwania tych etapów formacji podstawowej ustalają Konstytucje oraz statuty prowincjalne lub regionalne. Formacja ciągła natomiast powinna się odbywać w poszczególnych domach zakonnych.

Formacja w nowicjacie

[160]

Chociaż kandydat zapoznaje się z pewnymi aspektami naszego życia zakonnego w programie przednowicjackim, jednak formalne wprowadzenie do życia zakonnego rozpoczyna się w nowicjacie. Pod kierunkiem mistrza nowicjuszy

³⁵ „W miłości braterskiej nawzajem bądźcie sobie życzliwi! W okazywaniu czci jedni drugich wyprzedzajcie” (Rz 12,10).

zaznajamia się on z radami ewangelicznymi i ich praktyką oraz poznaje charyzmat i misję Zgromadzenia, jego historię i życie. Rozpoznaje też, czy jest powołany przez Boga do życia zakonnego, a w szczególności do naszego Zgromadzenia. Przełożeni także muszą rozpoznać, czy nowicjusz ma prawdziwe powołanie.

[161]

Nowicjat jest czasem, w którym nowicjusz przygotowuje się do pogłębienia swojego zobowiązania w stosunku do Chrystusa zmartwychwstałego poprzez złożenie ślubów zakonnych w Zgromadzeniu Zmartwychwstania. To przygotowanie wymaga domaga się pogłębienia znajomości siebie samego i przyjęcia siebie takim, jakim się jest. Ważne jest również to, aby nowicjusz stopniowo wzrastał w świadomości wymagań Bożego powołania, tak aby – na wzór Jezusa – mógł zawsze czynić to, co podoba się Ojcu³⁶.

Formacja ponowicjaska

[162]

Celem formacji ponowicjaskiej jest osobowy rozwój całego człowieka. Zakonnikowi w formacji należy pomóc: wzrastać w chrześcijańskiej dojrzałości przez uświadomienie sobie własnej grzeszności i miłosiernej miłości Boga; pogłębiać wynikające ze ślubów poświęcenie się dla zmar-

³⁶ „A Ten, który Mnie posłał, jest ze Mną: nie pozostawił Mnie samego, bo Ja zawsze czynię to, co się Jemu podoba” (J 8,29).

twychwstałego Jezusa; dostosować osobiste życie do życia wspólnoty w celu jej umocnienia; rozwijać własne dary i talenty, tak aby mógł je wykorzystać w apostołskiej pracy Zgromadzenia.

[163]

Duchowa formacja jest kontynuacją kierunków wytyczonych w programie nowicjackim. Oznacza ona zatem pogłębienie świadomości zasad życiowych i prac Założycieli, wzrost w jedności z Chrystusem zmartwychwstałym przez modlitwę i praktykowanie z całą prostotą miłości braterskiej w życiu wspólnym oraz pogłębienie samokontroli opartej na Ewangelii i odzwierciedlającej śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa.

[164]

Formacja intelektualna powinna iść w kierunku ciągłego przyswajania sobie tajemnic wiary i umiejętności ich przekazywania odpowiednio do wymogów kultury i czasu.

[165]

Zaangażowanie apostołskie jest integralną częścią programu formacyjnego. Dobór zadań apostołskich powinien pozwolić zakonnikowi doświadczyć zarówno radości, jak i trudności związanych z szerzeniem królestwa Bożego poprzez odnowę społeczeństwa.

Przygotowanie do posługi kapłanów i stałych diakonów

[166]

Kapłan i stały diakon potrzebują profesjonalnego przygotowania w wielu dziedzinach, między innymi w filozofii, teologii i poradnictwie. Powinni oni być ludźmi dobrze wykształconymi, których wiedza przepojona jest wartościami chrześcijańskimi zintegrowanymi w ich własnym życiu.

Przygotowanie do posługi brata współpracownika

[167]

Posługa brata współpracownika obejmuje wszystkie dziedziny pracy apostołskiej Zgromadzenia, oprócz tych, które wymagają święceń. Specyficzna rola brata współpracownika w pracy apostołskiej będzie określona potrzebami Zgromadzenia, osobistymi zdolnościami brata i jego zainteresowaniami. Brat powinien zdobyć odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie swojego zatrudnienia, aby mógł lepiej zdać sobie sprawę z własnych zdolności i z możliwości ich wykorzystania we wspólnocie, której jest aktywnym członkiem.

Kierownicy formacji

[168]

Odpowiedzialni za formację (mistrzowie nowicjuszy, rektorzy seminarzystów, rektorzy braci współpracowników, ojcowie duchowni i ich zastępcy) powinni być zakonnikami dojrzałymi. Winni być odpowiednio przygotowani do tych zadań oraz przejęci duchem Kościoła i charyzmatem

naszego Zgromadzenia. Powinni oni znać i zachowywać kościelne prawa i dekryty dotyczące przyjmowania kandydatów do nowicjatu i dopuszczania ich do ślubów i święceń. W celu przygotowania zintegrowanego i pełnego programu formacyjnego konieczna jest współpraca formatorów na różnych szczeblach. Każdy jest jednak odpowiedzialny bezpośrednio przed przełożonym prowincjalnym lub regionalnym, któremu na jego prośbę przesyła sprawozdania.

[169]

Odpowiedzialni za formację powinni szanować godność ludzką i szczególne powołanie Boże osób powierzonych ich pieczy. W kierowaniu wzrostem i rozwojem danej osoby, formatorzy wezmą pod uwagę jej wyposażenie naturalne i nadprzyrodzone oraz zainteresowania i skłonności, tak aby każdy, dzięki specjalnym talentom danym mu przez Boga, mógł wnieść jak największy wkład w dzieło i rozwój Zgromadzenia. Formatorzy będą przekazywać przełożonym prowincjalnym lub regionalnym informacje o szczególnych uzdolnieniach i zainteresowaniach wychowanków; powinny mieć one wpływ na wyznaczany im rodzaj pracy, o ile jest to zgodne z apostołatem i potrzebami Zgromadzenia. Chodzi o to, by stworzyć atmosferę radości, w której każdy mógłby pracować i realizować swoje powołanie w Bożym planie zbawienia, „do wykonywania posługi dla budowania Ciała Chrystusowego” (Ef 4,12).

[170]

Stała komisja formacji będzie wspomagała władze prowincjalne oraz regionalne i służyła pomocą formatorom w wypełnianiu ich zadań.

[171]

Na każdym członku spoczywa poważny obowiązek oraz odpowiedzialność za popieranie i rozwój powołań do Zgromadzenia. Odpowiedzialny za duszpasterstwo powołaniowe kieruje tymi wysiłkami i je animuje. Jeśli ma on wyznaczone jakieś inne obowiązki, powinny one być tak rozłożone, żeby nie były przeszkodą w tej ważnej pracy. Zgromadzenie ma prawo rozpowszechniania wiadomości o sobie celem budzenia powołań i poszukiwania kandydatów.

Formacja ciągła**[172]**

Zgromadzenie ma obowiązek umożliwić swym członkom formację ciągłą po ukończeniu przez nich formacji podstawowej. Potrzeba takiej formacji jest oczywista wobec złożoności i wzrastających wymogów współczesnej posługi. Aby sprostać tym wymogom, zakonnicy zobowiązani są do stałej troski o własny rozwój duchowy i zawodowy poprzez kierownictwo duchowe, osobistą lekturę i prywatne studium, a także udział w kursach, w seminariach i innych programach naukowych. Zaleca się usilnie, aby zakonnicy, którzy są fachowo wykształceni w jakiejś dziedzinie pożytecznej dla wszystkich, dzielili się rezultatami swoich studiów z innymi członkami Zgromadzenia.

Kandydaci, nowicjusze, profesj

[173]

Kandydat – zanim zostanie przyjęty do nowicjatu – przejdzie przez okres orientacyjny. Byłoby lepiej, gdyby miało to miejsce poza domem nowicjackim.

[174]

Zanim jakikolwiek kandydat zostanie przyjęty do nowicjatu, powinien być najpierw uważnie oceniony przez komisję egzaminacyjną, aby można było wyrobić sobie sąd o jego kwalifikacjach fizycznych, moralnych i intelektualnych. Zaleca się, by przy ocenie ludzkiej i emocjonalnej dojrzałości kandydata korzystać z usług roztropnego i wykwalifikowanego psychologa. Sprawozdanie komisji egzaminacyjnej dotyczące zdatności kandydata należy przesłać przełożonemu wyższemu, który za zgodą swej rady przyjmuje lub nie przyjmuje kandydata do nowicjatu, zgodnie z normami prawa powszechnego.

[175]

Członkami komisji egzaminacyjnej mogą być zakonnicy, którzy są po ślubach wieczystych i posiadają odpowiednie ku temu kwalifikacje. Mianuje ich przełożony wyższy za zgodą swojej rady na okres trzech lat; mogą oni być nadal potwierdzani. Jeden z członków komisji, mianowany jako delegat przełożonego wyższego, jest przewodniczącym komisji egzaminacyjnej.

[176]

Do ważności wymaga się, aby nowicjat trwał 12 miesięcy, które winny być spędzone w samej wspólnotce nowicjackiej. Przełożony wyższy może pozwolić grupie nowicjuszy, aby żyli w innym domu wspólnoty, który on sam wyznaczy na określony czas.

Dla dopełnienia formacji nowicjackiej statuty prowincjalne/regionalne mogą – jako dodatek do czasu, o którym mowa wyżej – wyznaczyć jeden lub kilka okresów przeznaczonych na praktyki apostołskie poza nowicjatem, zgodnie z miejscowymi potrzebami. Niemniej jednak okres nowicjatu nie powinien przekraczać dwóch lat.

Z zachowaniem powyższych wymogów ponad trzymiesięczna nieobecność w nowicjacie – ciągła lub przerywana – czyni go nieważnym. Nieobecność dłuższa niż 15 dni musi być uzupełniona.

[177]

Ubiorem zakonnym księży Zgromadzenia jest strój duchowny zgodny z wymaganiami prawa powszechnego, a także zwyczajów miejscowych. Ubiór braci, diakonów i seminarzystów jest adaptacją stroju duchownego zgodnie z zatwierdzoną praktyką prowincjalną/regionalną.

[178]

Dzienny program nowicjatu: ćwiczenia duchowne, naukę, ewentualne prace apostołskie i inne zajęcia dotyczące nowicjatu, ustala mistrz nowicjuszków w porozumieniu z komisją formacji, zgodnie ze statutami prowincjalnymi lub regionalnymi.

[179]

Nowicjuszom przysługują wszystkie przywileje i duchowe łaski przyznane członkom naszego Zgromadzenia. Jeśli ktoś umrze jako nowicjusz, ma prawo do tego samego modlitewnego wsparcia, co bracia po ślubach. Nowicjusze nie powinni być przedstawiani do święceń w czasie nowicjatu.

[180]

Nowicjusze nie tylko zachowują prawo własności, ale także prawo do rozporządzania nią, używania jej i korzystania z dochodów, w ten jednak sposób, by nie mogli rozporządzać czymkolwiek bez porozumienia się z mistrzem nowicjuszów. Mistrz nowicjuszów musi ponadto czuwać, by nie wykraczano przeciw duchowi ubóstwa. Jeśli podczas nowicjatu nowicjusz chciałby w jakiś sposób zrzec się swoich dóbr albo własności lub też je obciążyć, takie zrzeczenie lub obciążenie jest nie tylko niegodziwe, ale *ipso iure* nieważne.

[181]

Przed złożeniem ślubów nowicjusze muszą przedstawić przełożonemu wyższemu pisemną prośbę, w której wyraźnie oświadczą o fakcie swego powołania do stanu zakonnego. Prośbę tę należy przechowywać w archiwum Zgromadzenia. Na dwa miesiące przed zakończeniem nowicjatu delegat przełożonego wyższego dokładnie upewni się co do intencji nowicjusza. Odnośnie do spraw mających znaczenie przy dopuszczaniu nowicjusza do ślubów powinien on zasięgnąć poufnych informacji u mistrza nowicjuszów, u samych nowicjuszów, a także u zakonników przebywających w domu nowicjackim. Następnie zbierze wszystkich

miejscowych profesów po ślubach wieczystych, za wyjątkiem tych, którzy potem będą głosować w radzie, aby w tajnym głosowaniu stwierdzili, czy nowicjusz powinien być dopuszczony do ślubów. Potem delegat napisze sprawozdanie z tego wszystkiego, co zrobiono i stwierdzono, i podpisze je, zachowując ścisłą dyskrecję w zakresie materiału otrzymanego w zaufaniu. Tę samą procedurę należy zachować przy dopuszczaniu do ślubów wieczystych.

[182]

Przedstawienie kandydatów do ślubów, posługi lektora-tu i akolitatu oraz święceń należy do właściwych odpowiedzialnych za formację.

[183]

Przed dopuszczeniem nowicjusza do pierwszych ślubów i zakonnika do ślubów wieczystych – gdy idzie o ocenę i badania – komisja egzaminacyjna zachowuje tę samą procedurę, co przy dopuszczeniu do nowicjatu. Przełożony wyższy, za zgodą swej rady, dopuszcza lub nie do złożenia ślubów.

[184]

Zakonnicy przed pierwszą profesją powinni przekazać, komu zechcą, zarządzanie swoimi dobrami oraz w sposób wolny zadysponować ich użytkowaniem i korzystaniem z dochodów. Najpóźniej przed złożeniem profesji wieczystej sporządzą testament; powinien on być również ważny wobec prawa świeckiego. Przed złożeniem ślubów wszyscy muszą odprawić rekolekcje przynajmniej przez pięć pełnych dni.

[185]

Na dwa miesiące przed upływem pierwszego roku ślubów zakonnik napisze formalną prośbę do przełożonego wyższego o dopuszczenie do odnowienia ślubów na następny rok. Okres ślubów czasowych będzie trwał nie krócej niż trzy lata i nie dłużej niż sześć lat, licząc czas bez przerwy. Po tym okresie składa się śluby wieczyste. W odniesieniu do kleryków wymaga się, by śluby wieczyste były złożone przed przyjęciem święceń.

[186]

Zarówno śluby czasowe, jak i wieczyste składa się podczas Mszy św., w obecności wspólnoty zakonnej, według następującej formuły:

Ja, NN., wobec Boga Wszchemogącego, Najświętszej Maryi Dziewicy i wszystkich świętych Pańskich oraz przed Tobą, Ojczy (Generale, Prowincjale, Delegacie), ślubuję Bogu (na jeden rok, albo: na zawsze) czystość, ubóstwo i posłuszeństwo w tym Zgromadzeniu Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa według jego Konstytucji. Niech mi Bóg dopomoże wypełnić to zobowiązanie jak najwierniej.

Przełożony wyższy albo jego delegat przewodniczy Mszy św. i odbiera śluby. Jeśli śluby składa kapłan, wypada, aby brał udział w tej ceremonii jako koncelebrans.

[187]

Dokument ślubów – napisany i podpisany przez zakonnika, który je składał, oraz potwierdzony przez przełożonego wyższego lub jego delegata i dwóch innych świadków – będzie przechowywany w aktach Zgromadzenia.

[188]

Procedura, która dotyczy przejścia z innej wspólnoty zakonnej do naszego Zgromadzenia, jest określona przez prawo kanoniczne z dodatkiem następujących przepisów szczegółowych:

- a) łączny czas próby członka, który złożył śluby czasowe w innej wspólnotie zakonnej i przeszedł do naszego Zgromadzenia, nie powinien przekraczać dziewięciu lat; jednakże z zachowaniem koniecznego okresu próby w naszym Zgromadzeniu, który – włącznie z nowicjatem – powinien trwać cztery lata;
- b) okres próby członka, który złożył śluby wieczyste w innej wspólnotie zakonnej i przeszedł do naszego Zgromadzenia, powinien trwać trzy lata łącznie z nowicjatem.

[189]

Odnosnie do odejścia czy wydalenia należy stosować normy prawa powszechnego. Do wydalenia zakonnika – tak po ślubach czasowych, jak i po wieczystych – potrzebne jest kolegialne głosowanie przełożonego generalnego i jego rady, zgodnie z kanonem 699.

[190]

Jeśli zakonnik zostanie wydalony ze Zgromadzenia albo je opuści z własnej woli, nie może żądać czegokolwiek od Zgromadzenia w zamian za wykonywaną pracę.

IV ŻYCIE APOSTOLSKIE

Zasady zmartwychwstańczego apostołatu

[191]

Zgromadzenie jest poświęcone Tajemnicy Paschalnej Zbawiciela. Zdąza więc ono do tego, aby w każdej dziedzinie apostołatu żyć nowym życiem i nadzieją, które są zawarte w tej tajemnicy, aż do osiągnięcia własnego zmartwychwstania zakonników i zmartwychwstania społeczeństwa. Ta działalność apostołaska zawsze ma na uwadze wymagania zmieniającego się świata i potrzeby współczesnego Kościoła, a także potrzeby życia wspólnotowego.

[192]

Zgromadzenie uważa się za powołane do wszystkich form posługiwania, w których można realizować charyzmat Założyciela i jego uczniów: ożywiać nadzieję opartą na bezwarunkowej miłości Boga i pracować nad osobistym i społecznym zmartwychwstaniem. Potrzeba jednak, aby również sposób realizacji tej misji był zgodny z jego tradycją. Z tego względu Zgromadzenie uznaje za siebie właściwe te formy posługiwania, w których zakonnicy – sami stanowiąc wzór chrześcijańskiej wspólnoty – będą również mogli budować wspólnoty, współpracować z laikatem oraz zachowywać i pogłębiać swój międzynarodowy charakter.

Przykładami takich form posługiwania, które miały i nadal mają dla nas wielkie znaczenie, są apostołat wycho-

wania i apostołat parafialny. Także w ich przypadku jest jednak istotne, aby realizować je zgodnie z charyzmatem Założyciela i w sposób odpowiadający naszej tradycji.

[193]

Apostołat oznacza dla zmartwychwstańca wezwanie przez Chrystusa do prowadzenia życia apostołskiego przepełnionego głęboką i trwałą wiarą, „bez której nie można podobać się Bogu” (Hbr 11,6). Wiara jest koniecznym warunkiem skutecznej działalności apostołskiej. Zakonnicy winni prosić o taką wiarę razem z Apostołami: „Przymnóż nam wiary” (Łk 17,5). Wiara będzie przenikać całe życie zakonnika i mobilizować jego wysiłki w pracy apostołskiej.

[194]

W nawale zajęć apostołskich zmartwychwstaniec będzie zachowywał jedność w swojej pracy i duchowości. Chrystus żyje i działa w nim, a on przez swoje posługiwanie wzrasta w Chrystusie. Miłością Chrystusową kocha ludzi i troszczy się o ich duchowe dobro. Pragnienie doprowadzenia każdego człowieka do Chrystusa ożywia jego apostołstwo oraz przygotowuje go i czyni zdolnym do przewyciężenia wszelkich przeszkód, a gdy zajdzie taka potrzeba, nawet do ofiarowania swego życia za zbawienie wszystkich ludzi. Całe jego życie zakonne będzie przepełnione duchem apostołskim, a jego życie apostołskie duchem zakonnym.

[195]

W tym duchu każdy zmartwychwstaniec może oddać się całkowicie dziełu Chrystusowemu i osiągnąć duchowość właściwą dla pasterza Ludu Bożego. Będzie się uczył

wyrzekać swej wygody, aby móc podejmować coraz to większe wysiłki przy spełnianiu swoich obowiązków pastoralnych i realizowaniu nowych idei duszpasterskich pod natchnieniem Ducha Świętego. Ponadto będzie on urzeczywistniał ducha Zgromadzenia, który domaga się, by umierał on dla samego siebie i zmartwychwstawał z Chrystusem po to, żeby jego nowe życie z Chrystusem stało się dobrodziejstwem dla Ludu Bożego. Niech służy radośnie, aby w ten sposób mógł się okazać nowy porządek ustanowiony przez zmartwychwstałego Chrystusa³⁷.

[196]

Troskę o powołania każdy członek Zgromadzenia będzie uważał za swój obowiązek. Niech się modli, aby Pan żniwa „wyprawił robotników na swoje żniwo” (Mt 9, 38). Niech również pamięta, że pociąga innych do uczestnictwa w swojej zakonnej konsekracji szczególnie poprzez braterską miłość i radosne wypełnienie swego apostołatu.

³⁷ „I ujrzałem niebo nowe i ziemię nową, bo pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie ma. I Miasto Święte – Jeruzalem Nowe ujrzałem zstępujące z nieba od Boga, przystrojone jak oblubienica zdobna w klejnoty dla swego męża. I usłyszałem donośny głos mówiący od tronu: «Oto przybytek Boga z ludźmi: i zamieszka wraz z nimi, i będą oni Jego ludem, a On będzie „BOGIEM Z NIMI”. I otrze z ich oczu wszelką łzę, a śmierci już nie będzie. Ani żaloby, ni krzyku, ni trudu już nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły». I rzekł Zasiadający na tronie: «Oto czynię wszystko nowe». I mówi: «Napisz: Słowa te wiarygodne są i prawdziwe». I rzekł mi: «Stało się. Ja jestem Alfa i Omega, Początek i Koniec. Ja pragnącemu dam darmo pić ze źródła wody życia. Zwycięzca to odziedziczy, i będę mu Bogiem, a on będzie Mi synem»” (Ap 21,1-7).

[197]

Zgromadzenie stara się wnieść ducha ekumenicznego we wszystkie apostołaty. Jest zatroskane o ludzi wszelkich przekonań, ale unika działań zmierzających do pozornego pojednania oraz powierzchowności i nieroztropnej gorliwości. Jego działalność musi być zgodna z wiarą, którą Kościół katolicki zawsze wyznawał. Jest także rzeczą ważną, aby zakonnicy modlili się o zjednoczenie chrześcijan, prowadzili dialog na temat różnic oraz współpracowali we wspólnych przedsięwzięciach. W ten sposób rozszerzą oni swoją miłość na wszystkich i będą świadczyć o Chrystusie.

[198]

Zakonnicy będą pomagać laikatowi odkrywać moc Ducha Świętego działającego w sakramentach wtajemniczenia chrześcijańskiego i w ten sposób włączać go w odpowiedzialność za posłannictwo Kościoła. Uznając doniosłą rolę laikatu w życiu Kościoła, będziemy słuchać jego głosu z braterskim zainteresowaniem i brać pod uwagę jego pragnienia, punkty widzenia, doświadczenia oraz kompetencje. Zakonnicy uznają, że laikat ma specyficzne posłannictwo w służbie Kościoła i dlatego dadzą mu swobodę działania i zachęcą do inicjatywy. Będą także szukać sposobności do dokształcania religijnego laikatu i jego ciągłej formacji.

Częścią naszej tradycji są grupy świeckich, które żyją zmartwychwstańczym charyzmatem i misją stosownie do ich stanu. Obecność świeckich w naszym posługiwaniu powinna mieć charakter rzeczywistej współpracy: świeccy pracujący wraz z nami w autentycznej łączności z Kościołem.

[199]

Choć apostołskie przedsięwzięcia Zgromadzenia dotyczą przede wszystkim wiernych, to jednak zakonnicy powinni brać pod uwagę także tych, którzy są poza owczarnią, a zwłaszcza tych, którzy nie należą do żadnego kościoła i są wyobcowani, niejako oczekując od zakonników, by dzielili się z nimi radością i owocami królestwa niebieskiego.

[200]

Zakonnikom pracującym wśród innych narodów zaleca się usilnie, aby jak własne poznali język, kulturę i obyczaje tych, wśród których pracują. Dzięki temu będą mogli lepiej służyć Ludowi Bożemu, skuteczniej świadczyć o Chrystusie i pełniej zrealizować własną osobowość.

[201]

Dla lepszej oceny potrzeb czasu, każda prowincja i każdy region powinien – w świetle Konstytucji i zgodnie z potrzebami poszczególnego kraju – sformułować wytyczne dla pracy wychowawczej i duszpasterskiej. Sposób wypracowania takich sformułowań pozostawia się do uznania poszczególnych prowincji i regionów.

Apostolat wychowania**[202]**

Zgodnie z duchem Założycieli Zgromadzenie uważa swą pracę wychowawczą za owocną formę swego apostołatu i dlatego – pod przewodnictwem Kościoła – angażuje się we

wszystkie dziedziny tej pracy, włącznie z kierowaniem instytucjami wychowawczymi na każdym poziomie. Harmonijna współpraca w ramach apostołatu parafialnego i wychowawczego zmierza do wspólnego celu Zgromadzenia, jakim jest zmartwychwstanie społeczeństwa.

[203]

Celem apostołatu wychowania jest rozwój całego człowieka. Ten cel osiąga się przez kształcenie umysłu i urabianie właściwego sądu, prowadząc w ten sposób ludzi do Boga, który jest źródłem i celem wszelkiej mądrości i wiedzy. Zakonnik musi wpajać ludziom poczucie osobistej godności, wolności i posłannictwa; winien też budować wspólnotę wiary, ożywioną duchem zmartwychwstałego Chrystusa. W apostołacie wychowawczym zakonnicy starają się łączyć wartości duchowe i intelektualne.

[204]

Zakonnicy będą się starali ożywiać w innych głębokie poszanowanie i umiłowanie prawdy, której źródłem jest Chrystus – „droga, prawda i życie” (J 14,6). Poprzez swoje nauczanie i badania naukowe zachęcają innych do aktywnego włączania się z należną wolnością w poszukiwanie prawdy poprzez badania naukowe, refleksję nad własnym życiem i właściwą, krytyczną postawę wobec otaczającego świata.

[205]

Zakonnik będzie usiłował wpajać innym poczucie godności osobistej, wolności i posłannictwa. Poczucie godności osobistej wynika z faktu stworzenia, odkupienia i wezwania człowieka do jedności z Bogiem. Z uznania tej od Boga po-

chodzącej godności i wolności wynika poczucie posłannictwa, widoczne w życiu zakonnika. Poczucie posłannictwa wzywa natomiast do odpowiedzi na potrzeby innych ludzi na każdym poziomie społecznym oraz do czynnego angażowania się w życie własnej parafii, własnego kraju i całego świata, przyczyniając się w ten sposób do zmartwychwstania społeczeństwa. Sprawą szczególnej wagi jest troska o przygotowanie specjalistów w każdej dziedzinie. Wśród nich czołowe miejsce powinni zajmować kierownicy duchowni, tak w życiu zakonnym, jak i kapłańskim.

[206]

Zakonnicy będą tworzyć takie wspólnoty wiary, jak te opisane w Dziejach Apostolskich³⁸ i pismach Bogdana Jańskiego, które pozwolą doświadczyć życia prawdziwie chrześcijańskiego, kultu, przyjaźni i wzajemnej akceptacji. W takich to właśnie wspólnotach ludzie mogą pogłębiać swój szacunek dla chrześcijańskiego, kulturowego i narodowego dziedzictwa, ucząc się również przezwycięzać ograniczenia wynikające z pochodzenia i z uprzedzeń klasowych, kulturowych czy narodowościowych.

[207]

Zakonnicy będą uważać swoje instytucje wychowawcze za najodpowiedniejsze miejsca, w których może się rozwijać wspólnota chrześcijańska. W tych instytucjach będą się starali wytwarzać atmosferę wolności i odpowiedzialności,

³⁸ „Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie” (Dz 2,42).

utrzymując równocześnie dyscyplinę potrzebną do osiągnięcia ideałów wspólnoty chrześcijańskiej. Będą również dążyć do pielęgnowania podstawowego szacunku dla osobowości i indywidualności zarówno wychowanków, jak i wychowawców. Otwartość i przystępność w stosunku do uczniów i współpracowników będzie ważnym środkiem budowania chrześcijańskiej wspólnoty.

[208]

Doświadczanie żywej wspólnoty chrześcijańskiej w poszczególnych domach zakonnych umożliwi nam stworzenie podobnych wspólnot w instytucjach wychowawczych Zgromadzenia. Życie wspólnotowe uczy zakonników, jak stać się bardziej podobnymi do Chrystusa i jak być wzorem prawdziwie chrześcijańskiego życia dla naszych współpracowników i wychowanków. Każdy z nich jest w tym zakresie osobiście odpowiedzialny za to, by mógł powiedzieć za św. Pawłem: „Bądźcie naśladowcami moimi, tak jak ja jestem naśladowcą Chrystusa” (1 Kor 11,1).

[209]

Zakonnicy jako wychowawcy uznają za swój obowiązek osiągnięcie profesjonalnej kompetencji. Dbają też o ciągłą formację zgodnie z oczekiwaniami Zgromadzenia, własnymi talentami i zdolnościami oraz dobrem tych, którzy zostali powierzeni ich opiece.

[210]

Zakonnicy powinni także dążyć do tego, by ci, z którymi pracują w apostołacie wychowawczym, byli przejęci ideałami i celami wychowawczymi naszego Zgromadzenia.

[211]

Podjmując apostolat wychowania, zakonnicy będą współpracować z Kościołem lokalnym, sami uczestnicząc w jego życiu i prowadząc wychowanków do podobnie aktywnego uczestnictwa.

Apostolat parafialny**[212]**

Zgromadzenie uważa, że jednym z jego głównych zadań jest duszpasterstwo parafialne, ponieważ parafia stanowi podstawową jednostkę wspólnoty kościelnej. Zakonnicy pracujący w duszpasterstwie parafialnym będą troszczyli się o to, aby parafia stawała się rodziną zjednoczoną w Duchu i miłości Chrystusa na wzór pierwszej gminy chrześcijańskiej w Jerozolimie, w której „jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących” (Dz 4,32).

[213]

Budowanie kościoła Bożego w parafii dokonuje się przede wszystkim poprzez rodzinę. Rodzinę należy więc otoczyć szczególną troską, aby jako Kościół domowy odnalazła właściwe sobie miejsce w posłannictwie parafii. Swoje apostołskie powołanie rodzina będzie realizowała poprzez wzajemną miłość i wspólną modlitwę, poprzez praktykowanie miłosierdzia, sprawiedliwości i miłości oraz poprzez służbę wszystkim ludziom, a zwłaszcza tym, którzy znajdują się w potrzebie.

[214]

Formowanie nowego człowieka jest wspólnym posłaniem rodziny i Kościoła, dlatego zasadniczym motywem wszelkich inicjatyw duszpasterskich Zgromadzenia, mających na względzie dobro dzieci i młodzieży w prowadzonych przez nie parafiach, będzie troska o nowego człowieka, odrodzonego w sakramencie chrztu, który jest dla chrześcijanina pierwszym zmartwychwstaniem. Wychowanie dzieci i młodzieży dokonuje się poprzez katechizację, rekolekcje, liturgię i inne formy duszpasterskie. Cała nasza posługa powinna być przepojona radością Tajemnicy Paschalnej.

[215]

Jak człowiek przy Sadowce Owczej, który cierpiał przez trzydzieści osiem lat, nie otrzymując od nikogo pomocy, aż do przyjścia Jezusa³⁹, tak chorzy, starcy, samotni i ludzie znajdujący się w jakiegokolwiek potrzebie oczekują od zakonników szczególnej troski i zainteresowania. Program posługi sakramentalnej i społecznej dla osób chorych i starszych będzie stanowił integralną część zmartwychwstańczego apostolatu parafialnego. Należy również dokładać starań, by uświadomić tym osobom, że ich cierpienia, związane z cierpieniami Chrystusa, mają wielką wagę dla Kościoła i dla nich samych, ponieważ mogą ich doprowadzić do osobistego uczestnictwa w chwale zmartwychwstania.

³⁹ Por. J 5,1-9.

[216]

Parafia jest wspólnotą składającą się z mniejszych wspólnot, poprzez które poszczególni wierni będą mogli łatwiej realizować swoją odpowiedzialność za Kościół. Z tego względu Zgromadzenie jest otwarte na różne wspólnoty wiernych i popiera ich tworzenie. Takie wspólnoty rozwijają osobowość, krzewią przyjaźń i współpracę w apostolacie parafialnym.

[217]

Centrum i źródłem prawdziwego życia religijnego wśród członków rodziny parafialnej jest liturgia, a zwłaszcza Eucharystia. Przez sprawowanie liturgii Chrystus, który jest zawsze obecny w swoim Kościele, oddaje Bogu doskonałą chwałę i uświęca ludzi. Liturgia, będąc aktem Chrystusa Najwyższego Kapłana i Jego Ciała Kościoła, jest czynnością świętą, która swą skutecznością przewyższa wszelkie inne czynności. Z tego względu zakonnicy powinni się troszczyć, aby wierni uczestniczyli w niej świadomie, czynnie i owocnie.

[218]

Kapłani i diakoni sprawują liturgię *in persona Christi*. Będą przeto głosić słowo Boże, a nie swoje własne. Powinni gorliwie przygotować się do głoszenia słowa Bożego i swoje życie kształtować według prawdy, którą głoszą: „głoś naukę, nastawaj w porę i nie w porę, wykazuj błąd, napominaj, podnoś na duchu z całą cierpliwością w każdym nauczaniu” (2 Tm 4,2).

[219]

Parafie będą pielęgnować nabożeństwo do Maryi, Matki Kościoła. Ze Zwiastowaniem rozpoczęło się Jej duchowe macierzyństwo, które będzie trwać dopóty, dopóki Chrystus nie ukształtuje się we wszystkich członkach swojego Ciała, którym jest Kościół. W dzień Pięćdziesiątnicy Maryja wraz z uczniami modliła się o zesłanie Ducha Świętego na Kościół. Maryja jest nadal aktywna w zsyłaniu Ducha Świętego na Kościół, na Zgromadzenie i na ludzi, którym posługujemy. Jeśli nasza działalność apostołska ma być owocna, Jej pomoc i wstawiennictwo są nie do przecenienia.

[220]

W zarządzaniu parafiami zakonnicy zależą od ordynariusza, zgodnie z ogólnym prawem kościelnym. Ci, którzy są skierowani do obowiązków parafialnych, chociaż przyjmują je od biskupa, to jednak będą wykonywać je z pełnym szacunkiem dla charyzmatu i tradycji własnego Zgromadzenia.

[221]

Proboszcz administruje dobrami parafialnymi zgodnie z przepisami prawa kościelnego. Przełożony miejscowy kieruje sprawami domu; jednakże obowiązki proboszcza i przełożonego może spełniać ta sama osoba.

Apostolat misyjny

[222]

Zgromadzenie będzie angażować się w pracę na misjach w takiej mierze, w jakiej Kościół oczekuje tego od czynnego instytutu zakonnego. Działalność misyjną będzie prowadzić tam, gdzie istnieją znaczne potrzeby duchowe i materialne. Zgromadzenie skoncentruje swą działalność na takim rozwijaniu i kształtowaniu Kościoła lokalnego, które uczyni z niego wspólnotę wiary, nadziei i miłości, zgodnie z jego kulturą. Ogólnym celem tej pracy będzie troska o to, żeby cały rodzaj ludzki tworzył jeden Lud Boży, zrastał się w jedno Ciało Chrystusa i wznosił się jako jedna świątynia Ducha Świętego.

[223]

Ze względu na złożoność spraw misyjnych wyżsi przełożeni winni w sposób szczególny reagować na potrzeby misjonarzy. Następujące sprawy wymagają większej uwagi z ich strony:

- a) staranie się o to, by bracia udający się na misje byli dobrze przygotowani do zadań im wyznaczonych;
- b) regularne odwiedzanie misji i przebywanie tam przez czas potrzebny do zapoznania się z wykonywaną posługą;
- c) troska o potrzeby materialne zakonników, jeżeli miejscowe środki utrzymania są niewystarczające;
- d) zachęcanie wszystkich członków wspólnoty do wspomagania misjonarzy poprzez osobiste zainteresowanie i modlitwę.

Przełożony generalny ma władzę werbowania i mianowania zakonników do posługi w misjach Zgromadzenia w porozumieniu z przełożonymi prowincjalnymi i regionalnymi.

Zakonnicy skierowani do posługi misyjnej otrzymają nominację na czas określony i przejdą pod jurysdykcję przełożonego generalnego jako członkowie domu bezpośrednio od niego zależnego.

DUCH KONSTYTUCJI

[224]

Zobowiązaliśmy się żyć tymi Konstytucjami i uważać je za naszą regułę życia, dlatego ich studium będzie leżeć nam głęboko na sercu. Ochotne i wierne zachowanie Konstytucji – nie co do litery, która zabija, lecz co do ducha, który ożywia – pomogą nam jaśniej i głębiej poznać wolę Bożą i doprowadzą każdego członka Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego do zupełnego poświęcenia się zmartwychwstałemu Chrystusowi.

Dekret pochwalny

Z posłuchania Jego Świątobliwości udzielonego nizej podpisanemu Ks. Sekretarzowi Świętej Kongregacji Biskupów i Zakonników dnia 14 września 1860 roku.

Jego Świątobliwość, zważywszy na listy polecające Jego Eminencji Kardynała Wikarego, Jego Eminencji Arcybiskupa Paryskiego i Biskupów z Tivoli i Hamiltonu, pochwalił i zalecił cel wyłożony wspomnianego Towarzystwa, potwierdzając śluby proste, ubóstwa, czystości i posłuszeństwa, przez jego członków złożone i pozwalając, aby te śluby ubóstwa, czystości i posłuszeństwa, po skończonym roku nowicjatu, nadal składali, zastrzegając we wszystkim jurysdykcję biskupów miejscowych i wykazanie patrymonium do święceń wyższych. Poleciał także, aby co dwa lata o stanie tegoż pobożnego Towarzystwa uświadamiano tę Świętą Kongregację.

A. ARCYBP PHILIP
Sekretarz

Dekret zatwierdzający Zgromadzenie

Pobożne Towarzystwo pod wezwaniem Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa jeszcze w roku 1836 przez niektórych młodych Polaków w Paryżu założone, w krótkim czasie rozszerzyło się w różnych częściach Europy i Ameryki. Wskutek tego przez śp. papieża Piusa IX, po rozważeniu listów polecających Jego Eminencji Kardynała Wikarego, Jego Eminencji Arcybiskupa Paryskiego, Biskupów z Tivoli i z Hamiltonu, na posłuchaniu dnia 14 września 1860 roku zostało pochwalone i polecane, i zarazem śluby proste, przez członków jego złożone, zostały potwierdzone, i pozwolono, aby i nadal śluby proste ubóstwa, czystości i posłuszeństwa, po roku nowicjatu, składali. Celem, jaki oznaczony był w Konstytucjach pobożnego Towarzystwa, jest uświęcenie własne i bliźnich. Z biegiem czasu pobożne to Towarzystwo za łaską Bożą bardziej wzrosło i wszędzie członkowie jego z wielkim pożytkiem dusz nad osiągnięciem swego celu usilnie pracują. Przełożony Generalny usilnie błagał Jego Świątobliwość Ojca Świętego papieża Leona XIII, aby raczył potwierdzić i pobożne Towarzystwo i Konstytucje jego, których egzemplarz przedłożył. Prośby te przekazane tej Świętej Kongregacji, ustanowionej dla spraw i narad Biskupów i Zakonników, a następnie pilnie i uważnie rozbierane, odniesione zostały Jego Świątobliwości, naszemu Ojcu Świętemu, przeze mnie, Kardynała Prefekta tejże Świętej Kongregacji, na posłuchaniu dnia 16 lutego 1888 roku. Jego zaś Świątobliwość, zważywszy na wzrost pobożnego Towarzystwa i na obfite owoce, jakie

ono przyniosło, jak również na nowe listy polecające Biskupów, u których znajdują się Domy pobożnego Towarzystwa, samoż to Towarzystwo jako Zgromadzenie o ślubach prostych pochwalił i potwierdził, jak brzmieniem Dekretu obecnego pochwała i potwierdza, zastrzegłszy jurysdykcję biskupów według przepisów świętych Kanonów i Konstytucji Apostolskich. Co zaś do potwierdzenia Konstytucji kazał odpisać: „Odłożono – a tymczasem niech się poczynią nad nimi uwagi, jakie zwykle udzielać się mają”.

Dan w Rzymie, z Sekretariatu Świętej Kongregacji Biskupów i Zakonników, dnia 10 marca 1888 roku.

J. KARD. MASOTTI
Prefekt

BR. ALOJZY BP. KALINICEJSKI
Sekretarz

Dekrety zatwierdzające Konstytucje

N. 2119/15

Jego Świątobliwość Ojciec Święty z Bożej Opatrzności papież Leon XIII na posłuchaniu mianym przez niżej podpisanego Kardynała Prefekta Świętej Kongregacji Biskupów i Zakonników dnia 17 lutego 1902 roku, zważywszy na listy polecające Biskupów, u których znajduje się Zgromadzenie pod wezwaniem Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa, wspomniane Konstytucje, należycie z urzędu poprawione, jak się znajdują w tym egzemplarzu, którego oryginał zachowany jest w Archiwach tejże Świętej Kongregacji, łaskawie potwierdził i zatwierdził, jak brzmieniem obecnego Dekretu Konstytucje te potwierdzone i zatwierdzone zostają, zastrzegłszy jurysdykcję biskupów według normy św. Kanonów i Apostolskich Konstytucji.

Dan w Rzymie, z Sekretariatu wspomnianej Świętej Kongregacji Biskupów i Zakonników, dnia 5 marca 1902 roku.

BR. HIERONIM M. KARD. GOTTI
Prefekt

AL. BUDINI
Podsekretarz

ŚWIĘTA KONGREGACJA
ZAKONNIKÓW
I INSTYTUTÓW ŚWIECKICH

Prot. n. R. 13-1/81

DEKRET

Zgromadzenie Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa, z siedzibą generalną w Rzymie, stara się o zmartwychwstanie społeczeństwa poprzez głoszenie Misterium Paschalnego, głównie w kościelnych apostołatach posługi parafialnej i wychowania chrześcijańskiego.

Zgodnie z wytycznymi Soboru Watykańskiego II oraz innymi przepisami Kościoła, Zgromadzenie przygotowało nowy tekst Konstytucji, który po okresie próby i po zatwierdzeniu przez Kapitułę, przełożony generalny z pełnym szacunkiem przedstawił Stolicy Świętej do zatwierdzenia.

Święta Kongregacja Zakonników i Instytutów Świeckich, po przebadaniu tekstu przez konsultorów oraz biorąc pod uwagę przychylny głos „Congresso”, które odbyło się dnia 25 czerwca tegoż roku, niniejszym dekretem aprobuje i zatwierdza przedłożone Konstytucje wraz ze zmianami wprowadzonymi przez samo „Congresso”, według tekstu oryginalnego przechowywanego w archiwum tejsze Świętej Kongregacji, spełniając przy tym wymogi prawa.

Niech wierność zmartwychwstańczemu charyzmatowi, zakorzenionemu tak głęboko w Misterium Paschalnym, prowadzi członków Zgromadzenia do osobistego zmartwychwstania w jedności z Jezusem, do żywej wspólnoty chrześcijańskiej, która jest żywym znakiem wartości ewan-

gelicznych: sprawiedliwości, prawdy i miłości, oraz niech pociąga za sobą zakładanie wspólnot chrześcijańskich, w których wszyscy mogą doświadczyć nadziei, radości i pokoju, płynących ze zmartwychwstania Chrystusa.

Rzym, dnia 2 lipca 1982 roku, w rocznicę śmierci Założyciela, Bogdana Jańskiego.

E. KARD. PIRONIO
Prefekt

AUGUSTYN MAYER, O.S.B.
Tyt. Arcybiskup Satriano
Sekretarz

KONGREGACJA
ZAKONNIKÓW
I INSTYTUTÓW ŚWIECKICH

Prot. n. R. 13-1/87

DEKRET

Kongregacja Zakonników i Instytutów Świeckich mocą swojej władzy erygowania, kierowania i popierania instytutów życia konsekrowanego, rozważywszy starannie zmiany wprowadzone do zatwierdzonych uprzednio Konstytucji w celu zharmonizowania tychże z Kodeksem prawa kanonicznego, przychyliła się do prośby Przełożonego Generalnego i Rady Zgromadzenia Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa i niniejszym zatwierdza w granicach prawa kanonicznego powyższe zmiany jako poprawki dokonane zgodnie z uwagami tejże Kongregacji.

Niechaj wielkoduszne przeżywanie treści tego pełnego tekstu zachęca wszystkich członków Zgromadzenia, zjednoczonych w radości zmartwychwstałego Pana, do coraz głębszego poświęcania się życiu konsekrowanemu zgodnie z duchem Założyciela, Bogdana Jańskiego.

Dano w Rzymie, dnia 22 listopada 1987 roku, w święto Chrystusa Króla.

JEROME KARD. HAMER, O.P.
Prefekt

VINCENZO FAGIOLO
Emeryt. Arcybp. Chieti i Vasto
Sekretarz

KONGREGACJA
INSTYTUTÓW ŻYCIA KONSEKROWANEGO
I STOWARZYSZEŃ ŻYCIA APOSTOLSKIEGO

Watykan, 6 kwietnia 2000 r.

Prot. n. R. 13-1/2000

Dziękujemy za list z 27 grudnia 1999 roku, w którym przedstawione zostały zmiany do Konstytucji Zgromadzenia Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa, zaproponowane przez Kapitułę Generalną w 1999 roku. Pragniemy podkreślić, że zostały one zaprezentowane w przejrzysty sposób.

Po ukończeniu naszej pracy nad poprawkami, w niniejszym liście w pełni aprobujemy zmiany zaproponowane w artykułach 15, 18, 42, 76, 84, 91, 106, 107, 116, 118, 146, 158, 190 oraz artykuły 212/195. Będziemy wdzięczni za przekazanie do naszych zbiorów bibliotecznych drukowanego egzemplarza poprawionego tekstu.

Z najlepszymi życzeniami i modlitwą, aby ten Rok Jubileuszowy przyniósł obfitość błogosławieństw waszemu Zgromadzeniu,

w Chrystusie oddany

EDUARDO KARD. SOMALO
Prefekt

JESÚS TORRES, CMF
Podsekretarz

KONGREGACJA
INSTYTUTÓW ŻYCIA KONSEKROWANEGO
I STOWARZYSZEŃ ŻYCIA APOSTOLSKIEGO

Prot. n. R. 13-1/2000

DEKRET

Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego mocą swej władzy erygowania, kierowania i popierania instytutów życia konsekrowanego i stowarzyszeń życia apostolskiego, po starannym przeanalizowaniu poprawionych Konstytucji Zgromadzenia Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa, przychyła się do prośby Przełożonego Generalnego i Rady Zgromadzenia Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa i niniejszym zatwierdza w granicach prawa kanonicznego powyższe Konstytucje jako poprawione zgodnie z uwagami tejsze Kongregacji.

Niechaj wielkoduszne przeżywanie treści tych Konstytucji zachęca wszystkich członków Zgromadzenia do coraz głębszego poświęcania się „głoszeniu Misterium Paschalnego i dawania o Nim świadectwa”, zgodnie z duchem Założyciela, Bogdana Jańskiego, i Współzałożycieli, wielbnych ojców Piotra Semenki i Hieronima Kajsiwicza.

Niezależnie od jakichkolwiek odmiennych postanowień.

Dano w Rzymie, dnia 2 czerwca 2018 roku

JOÃO BRAZ KARD. DE AVIZ
Prefekt

ABP JOSÉ RODRÍGUEZ CARBALLO, OFM
Sekretarz

Realizzazione editoriale

Ingegno Grafico

SERVIZI INTEGRATI PER LA GRAFICA
LA STAMPA E L'EDITORIA
www.ingegnografico.com

